

Poglavlje 4.

Institut za neuropsihijatriju za decu i omladinu / KLINIKA ZA NEUROLOGIJU I PSIHIJATRIJU ZA DECU I OMLADINU

*Prof. dr Duško Vranješević,
Prof. dr Milutin M. Nenadović,
Ass. mr sci med. dr Jasna Jančić-Stefanović*

Zgrada Dekanata Medicinskog fakulteta

Zgrada Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu

Institut za neuropsihijatriju za decu i omladinu /
KLINIK A ZA NEUROLOGIJU I PSIHIJATRIJU
ZA DECU I OMLADINU

Prof. dr Duško Vranješević,

Prof. dr Milutin M. Nenadović,

Ass. mr sci med. dr Jasna Jančić-Stefanović

Dečija neurologija i dečija psihijatrija na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Beogradu

Istorijat razvoja dečije neurologije i psihijatrije Medicinskog fakulteta u Beogradu

Direktori Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu Medicinskog fakulteta u Beogradu od 1974. do 2005. godine

- Prof. dr Borivoje Radojičić
- Prof. dr Dušan Vranješević
- Prof. dr Milutin Nenadović
- Prof. dr Slobodanka M. Todorović

Zaslužno u istorijskom pamćenju Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu Medicinskog fakulteta u Beogradu

- Prof. dr Stojadin B. Krstić

Sadašnji nosioci istraživačkog, edukativnog i stručnog rada Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu u Beogradu

- Prof. dr Aneta Lakić
- Prof. dr Tomislav Stojanović
- Ass. dr Nataša Cerovac-Ćosić
- Doc. dr Nebojša Jović
- Doc. dr Vedrana Milić-Rašić
- Ass. dr Jasna Jančić-Stefanović

DEČIJA NEUROLOGIJA I DEČIJA PSIHIJARIJA NA MEDICINSKOM FAKULTETU UNIVERZITETA U BEOGRADU

Prof. dr Milutin M. Nenadović

Klinika za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu kao nastavna baza Medicinskog fakulteta Univerziteta u Beogradu samostalna je klinička zdravstvena ustanova van Kliničkog centra Srbije. Današnje ime nosi od 1983. godine, a od 1978. godine je samostalna institucija pod nazivom Institut za neuropsihijatriju za decu i omladinu. Danas je Klinika za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu po svojoj kadrovskoj strukturi i unutrašnjoj organizaciji naučna, edukativna, klinička, zdravstvena ustanova sa razvijenom poliklinikom dispanzerskog tipa, kompetentno uključena u osnovne medicinske studije, specijalističke studije iz više medicinskih oblasti i posleddiplomske studije Medicinskog fakulteta u Beogradu.

Levo: Zgrada Dekanata Medicinskog fakulteta; Desno: Zgrada Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu

ISTORIJAT RAZVOJA DEČIJE NEUROLOGIJE I PSIHIJATRIJE MEDICINSKOG FAKULTETA U BEOGRADU

Prof. dr Duško Vranješević
Prof. dr Milutin M. Nenadović

Oblast dečije neuropsihijatrijske zaštite, kao i nastava iz razvojne neuropsihijatrije na Medicinskom fakultetu u Beogradu počinje da se razvija od samog instituisanja Neuropsihijatrijske klinike, tadašnje Klinike za živčane i duševne bolesti 1923. godine. U tadašnjoj nastavi predmeta Neuropsihijatrija nezaobilazna su bila i predavanja iz oblasti dečije neuropsihijatrije ili, bolje reći, neuropsihijatrije razvojnog doba. Dakle, ne samo u svetu nego i na Medicinskom fakultetu u Beogradu, praktično od njegovog nastanka profilisala se medicinska naučna grana razvojne neuropsihijatrije.

Gledano iz današnje perspektive izgleda logičnim intenzivni razvoj dečije neurologije i psihijatrije u posebnu stručnu, istraživačku kliničku i edukativnu instituciju na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Ipak isto se nije dogodilo u brojnim zemljama, jer u Evropi ima još samo sedam ovakvih ustanova, a ni jedna više na Balkanu. Nosioci razvoja od osnivanja neuropsihijatrije u Beogradu posebnu pažnju su pridavali bolestima CNS-a, perifernih nerava i narušene mentalne skladnosti u dečijoj suppopulaciji. Opravdano, jer brojne bolesti nervnog sistema i psihe su urođene ili se nasleđuju ili nastaju dejstvom raznih noksi perinatalno ili u prvim godinama života.

Neuropsihijatrijska klinika brz i ekstenzivan razvoj doživljava tek po završetku Drugog svet-skog rata 1945. godine. Te godine zbog odlaska u penziju prof. dr Laze Stanojevića na čelo Klinike i Katedre za predmet Neuropsihijatrija dolazi akademik Vladimir F. Vujić. Pod njegovim rukovodstvom počinje i brz a kvalitetan razvoj dečije neuropsihijatrije, odnosno psihijatrije razvojnog doba. Već 1950. godine, zahvaljujući dolasku mladih kadrova na Neuropsihijatrijsku kliniku i dostizanja, za ono vreme, zavidnog naučnog, pedagoškog i stručnog nivoa, Klinika je proširena novom malom zgradom koju su studenti prozvali "baraka". To je bio privremeni objekat namenjen za stacionarni smeštaj žena i dece, čime je već tada to postala klinička institucija sa najvećim brojem postelja (45) i angažovanih lekara, namenjena za dijagnostiku i lečenje neuropsihijatrijskih poremećaja dece i omladine na prostoru ondašnje Jugoslavije i Balkana. Klinika za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu je i danas, duže od pola veka, u istom privremenom objektu "baraka".

Decembra 1954. godine formira se "E" odeljenje dečije neuropsihijatrije u okviru Neuropsihijatrijske klinike. Šef tog odeljenja, odnosno popularne "barake", bio je od samog početka dr Borivoje Radojičić, kasnije asistent i značajni profesor neuropsihijatrije Medicinskog fakulteta u Beogradu. Prof. dr Borivoje Radojičić rukovodio je kasnije Institutom i na kraju Klinikom za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, sve do odlaska u penziju 1985. godine. Treba zabeležiti da se ipak tek 1974. godine u onovremenoj reorganizaciji Neuropsihijatrijske klinike u duhu samoupravnog socijalizma kao političko-društvene platforme formira OOUR (Osnovna organizacija udruženog rada) Neuropsihijatrijsko odeljenje za decu i omladinu "Jovan Jovanović Zmaj", kojim je rukovodio direktor prof. dr Borivoje Radojičić. Četiri godine kasnije (1978) navedeni OOUR istupa iz Neuropsihijatrijske klinike kao samostalna ustanova pod nazivom Institut za neuropsihijatriju za decu i omladinu i samostalnim ostaje do danas, a 1983. godine dobija naziv Klinika za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu.

Klinika za dečiju neuropsihijatriju se sve više razvija i utiče i na druge u ondašnjoj SFRJ da se među neuropsihijatrima, a pretežno u Srbiji, odnosno pedijatrima (Slovenija, Hrvatska i Makedonija), sve više izdvajaju zainteresovani za probleme dečije neurologije.

Dok je od 1978. godine Institut za neuropsihijatriju za decu i omladinu u Beogradu potpuno samostalna ustanova za probleme neurologije i psihijatrije razvojnog doba, Hrvatska i Slovenija kasnije osnivaju odseke i odeljenja pri Pedijatrijskim klinikama, a neuropsihijatri uključeni u rad sa decom su tamo sasvim retki.

U to vreme nije bilo specijalizacija niti programa usavršavanja u dečijoj neuropsihijatriji. Većina poznatih dečijih neurologa se usavršavala u inostranstvu.

Dečija neuropsihijatrija kao organizaciona jedinica Neuropsihijatrijske klinike inicira osnivanje **Sekcije za dečiju neuropsihijatriju SLD** (5. novembra 1970.), što je bila prva ovakva sekcija u SFRJ. Klinika je bila inicijator i nosilac svih tadašnjih stručnih i obrazovnih aktivnosti u oblasti dečije neurologije i psihijatrije.

Aktivnosti Sekcije su bile zapažene, a predavanja na sastancima sekcija su sve više posećivali lekari zainteresovani za probleme dečije neuropsihijatrije. Specijalizovanih stručnjaka je bilo veoma malo.

Godine 1979. Klinika (tada Institut) organizuje Prvi jugoslovenski kongres neurologije i psihijatrije razvojnog doba, na kojem su učestvovali strani predavači po pozivu (*Swaiman, Wright, Badaljan, Ratner* i dr.) i preko 200 domaćih učesnika. Tada je doneta značajna odluka da se osnuje Udruženje neurologa i psihijata razvojnog doba Saveza lekarskih društava Jugoslavije (SLD).

Klinika i Sekcija za dečiju neuropsihijatriju SLD podstiču kolege u Hrvatskoj, a "uz izuzetan impuls koji je dečijoj neuropsihijatriji dao održani Prvi jugoslavenski kongres za neurologiju i psihijatriju razvojne dobi u Beogradu" (M. Križ, 1988), da osnuju svoje udruženje u Hrvatskoj. Tako se 1981. osniva Sekcija za dečiju neurologiju Zbora Liječnika Hrvatske (ZLH).

Kako su sada ispunjene zakonske formalnosti, dalji prirodni razvoj ide ka osnivanju Udruženja za neurologiju i psihijatriju razvojne dobi SLDJ (Saveza lekarskih društava Jugoslavije). Tako 29. 5. 1981. u Rijeci delegati Sekcije za dečiju neuropsihijatriju SLD (Srpsko lekarsko društvo), Sekcije za dečiju neurologiju ZLH (Zbora liječnika Hrvatske) i Sekcije za pedopsihijatriju in pedonevrologiju SZD osnivaju ovo značajno udruženje, koje će imati velikog značaja za razvoj dečije neurologije u Jugoslaviji. Za predsednika je izabran prof. Borivoje Radojičić a za generalnog sekretara prof. Duško Vranješević. Ubrzo se osniva i Sekcija iz SAP Vojvodine, a radi se na osnivanju takve sekcije i u SR Makedoniji.

Godine 1983. u Opatiji se održava Drugi jugoslavenski kongres za dečiju neurologiju i psihijatriju. Ovaj kongres je imao brojne učesnike i značajno je podstakao razvoj dečije neurologije u mnogim oblastima Jugoslavije. Predsednik Jugoslovenskog udruženja je i dalje prof. B. Radojičić, a generalni sekretar prof. D. Vranješević.

Treći jugoslovenski kongres dečije neurologije i psihijatrije se održava u Ljubljani 1987. Ovaj kongres je takođe bio dobro posećen i sa velikim optimizmom je doneta odluka da se sledeći kongres održi u Srbiji, u Novom Sadu 1991. godine. Za predsednika Udruženja je izabran prof. Mladen Križ, a za potpredsednika prof. D. Vranješević.

Četvrti jugoslovenski kongres dečije neurologije i psihijatrije je održan u Novom Sadu, ali zbog početka poznatih događanja u Jugoslaviji (građanski rat), izostanka lekara iz Hrvatske i dolaska samo nekoliko iz Slovenije, Kongres je imao manje učesnika od prethodnih. Ipak su donete neke važne odluke, kao ona da se nastavi formiranje republičkih sekcija (Makedonija i Bosna i Hercegovina), da se u Dubrovniku održi Mediteranski kongres dečijih neurologa, kome bi predsedavao prof. Vranješević, a da se tada održi i sastanak Izvršnog odbora ICNA (*International Child Neurology Association*), kao oblik priznanja za zapažen razvoj dečije neurologije u našoj zemlji. Sledeći, Peti kongres je planiran da se 1995. održi u Sarajevu iako se situacija u Jugoslaviji pogoršavala, a organizacija je poverena docentkinji Anić. Pitanje predsednika Udruženja i neka druga pitanja su ostavljena da se reše na sastanku posle Kongresa u Novom Sadu.

Poznati događaji usled raspada i građanskog rata u zemlji su zaustavili dalju saradnu i razvoj dečije neurologije u Jugoslaviji. Klinika nastavlja sa razvojem, uprkos izuzetno teškoj situaciji.

Na Medicinskom fakultetu u Beogradu uvodi se uža specijalizacija iz dečije neuropsihijatrije (dvosemestralna nastava i praktična obuka za pedijatre, neuropsihijatre i neurologe). Organizuju se posle diplomске studije, magisterijumi iz dečije neurologije i neuropsihologije. Organizuju se seminari "Inovacije znanja" na Medicinskom fakultetu, kao i na Klinici. Aktivno radi i Institut za majku i dete, koji u okviru svojih dobro posećenih tradicionalnih pedijatrijskih seminara obavezno uključuju i neurološke teme. U Nišu (dr M. Vlajin) i Novom Sadu (prof. V. Nikolić) rade takođe na razvoju dečije neurologije i edukaciji kadrova. Prof. Randu, predsednik turskog udruženja dečijih neurologa, traži od prof. D. Vranješevića saglasnost da se sastanci Mediteranskog udruženja dečijih neurologa nastave, a kako je situacija u Jugoslaviji složena, predlaže da se umesto u Dubrovniku sastanak održi u Ankari. Pošto je postignuta saglasnost, sastanak je održan u Ankari 1991. čime je sticajem okolnosti tursko udruženje počastvovano.

Godine 1993. zemlja je u veoma teškoj situaciji u svakom pogledu. Ipak, Klinika (direktor prof. D. Vranješević) organizuje uz pomoć Albert Švajcer fondacije Beogradski seminar dečije neurologije. Seminar je održan u Sava Centru, bio je izuzetno posećen, a predavači su bili i neka poznata svetska imena, kao prof. Y. Fukuyama, prof. M. Fishman, Ch. Swisher i dr. Ovaj događaj je imao veliki publicitet i sigurno je značajno podstakao razvoj i dalje aktivnosti u oblasti dečije neurologije u našoj zemlji onoliko koliko je to uopšte bilo moguće.

Posle dugogodišnjih insistiranja i Klinike i Sekcije za dečiju neuropsihijatriju najzad su prihvaćeni predlog i program o zasebnoj, primarnoj specijalizaciji iz dečije neurologije i dečije psihijatrije. Za referentnu ustanovu za dečiju neurologiju određena je Klinika. Ovo je bio veliki korak unapred, jer ovo razdvajanje dečije neurologije i psihijatrije nisu uspele da ostvare ni mnoge razvijene zemlje (npr. Italija to nije ostvarila do danas). Do sada je ove specijalizacije koje traju 4 godine na Medicinskom fakultetu završilo 13 kandidata.

Godine 1994. obnovljena je aktivnost Udruženja dečijih neurologa i psihijatara Jugoslavije. Izabrano je Predsedništvo (predsednik prof. D. Vranješević, generalni sekretar prof. V. Išpanović) i planiran kongres za proleće 1996.

Situacija u zemlji je bila sve teža, aktivnosti na organizaciji Kongresa nisu dolazile u obzir, a Ministarstvo zdravlja nije čak prihvatilo ni održavanje posebnog simpozijuma o dečijoj neurologiji i psihijatriji, nego je predloženo da se sačeka bolje vreme.

Aktivnosti Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu i Sekcije za dečiju neuropsihijatriju su se nastavile održavanjem seminara, stručnih sastanaka Sekcije, pozivanjem poznatih imena iz dečije neurologije iz Evrope i sveta (*Ivan Lesny*, doajen dečije neurologije u Evropi, prof. *Y. Fukuyama* u nekoliko navrata, predsednik Svetskog udruženja dečijih neurologa i veliki prijatelj naše zemlje, dolazio je nekoliko puta, prof. M. Zapella iz Sijene, prof. Ratner i prof. Mihailov iz Kazana, Tatarstan, J. Kullcicki iz Varšave i mnogi drugi).

Uža specijalizacija na Medicinskom fakultetu u Beogradu iz neurologije i psihijatrije razvojnog doba za neurologe i pedijatre posle uvođenja zasebne specijalizacije 1993. više ne postoji (to je bio uslov Ministarstva za odobravanje specijalizacije dečije neurologije).

Juna 2002. održan je Prvi simpozijum neurologije i psihijatrije razvojnog doba.

Maja 2003. održan je i Drugi simpozijum neurologije i psihijatrije razvojnog doba sa pratećim Seminarom kontinuirane edukacije (Molekularna genetika u dečijoj neurologiji I).

U aprilu 2004. g. održan je i Treći simpozijum neurologije i psihijatrije razvojnog doba uz prateći Seminar kontinuirane edukacije (Molekularna genetika u dečijoj neurologiji i psihijatriji II).

Poslediplomska usavršavanja (magisterijumi) sa temama iz oblasti dečije neurologije i psihijatrije su sve češća, a pohađaju ih pored neurologa i pedijatara i fizijatri specijalisti drugih medicinskih disciplina.

Postoji želja nekih adultnih neurologa i pedijatara za usavršavanjem iz dečije neurologije, ali zvanično zakonski to za sada nije moguće.

DIREKTORI KLINIKE ZA NEUROLOGIJU I PSIHIJATRIJU ZA DECU I OMLADINU MEDICINSKOG FAKULTETA U BEOGRADU od 1974. do 2005. godine

Od izdvajanja "E" odeljenja razvojne neuropsihijatrije na Neuropsihijatrijskoj klinici 1950. godine i kasnijim prerastanjem u jedinstvenu nastavnu i kliničku instituciju dečije neurologije i psihijatrije do sada direktori su bili:

Borivoje Radojčić

Duško Vranješević

Milutin Nenadović

Slobodanka Todorović

Profesor dr BORIVOJE RADOJIČIĆ

Direktor od 1974. do 1985. godine

Prof. dr BORIVOJE RADOJIČIĆ

Rođen je 1919. godine u Velesu. Srbin je, pravoslavne vere. Otac Milivoje, pravnik, predsednik suda, po službenoj potrebi premešten je u Makedoniju, majka Stana, oboje iz Užica. Gimnaziju je završio u Skoplju 1938. godine i počeo studije na Medicinskom fakultetu u Beogradu. Diplomirao je 1948. godine, posle četvorogodišnje pauze kada su Fakultet zatvorili Nemci. Bio je na Sremskom frontu. Specijalizaciju neuropsihijatrije završio je 1954. godine. Kao stipendista Vlade Srbije proveo je godinu dana na poslediplomskim studijama u Londonu, na *Institute of Neurology, Atkinson Morley i Hammersmith* obradio i završio habilitacioni rad *Subduralni hematom ranog detinjstva*. Po preporuci dekana koristio je biblioteku *Royal Society of Medicine*.

Za asistenta je izabran 1954. godine, za docenta 1957., za vanrednog profesora 1965., a za redovnog 1971. godine. Krajem 1957. godine sa roditeljima obbolele dece osnovao je Društvo za pomoć deci

sa cerebralnom paralizom, a godinu dana kasnije organizuje prvi centar za cerebralnu paralizu. Godine 1954. izdvaja i organizuje prvo odeljenje za dečiju neuropsihijatriju, kao "E" odeljenje u okviru Neuropsihijatrijske klinike kojim i rukovodi, a to odeljenje je kasnije postalo prva klinika za neuropsihijatriju za decu i omladinu u ovom delu Evrope. Prof. dr Borivoje Radojičić 1960. godine organizuje sa roditeljima Društvo za pomoć deci ometenoj u razvoju, koje je pomagalo i u saradnji lekara, psihologa i defektologa u dijagnostici i lečenju ove dece i uticalo da lekari dobiju uvid i medicinsku kontrolu u radu specijalnih ustanova za ovu decu.

Prof. dr Borivoje Radojičić je 1974. godine zahvaljujući organizacionoj transformaciji Neuropsihijatrijske klinike postao direktor OOUR-a Neuropsihijatrijsko odeljenje za decu i omladinu "Jovan Jovanović Zmaj", koje postaje 1978. godine samostalna ustanova pod imenom Institut za neuropsihijatriju za decu i omladinu, a on njegov direktor sve do 1985. godine, do odlaska u penziju.

Institut za neuropsihijatriju za decu i omladinu 1986. godine menja ime u Klinika za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu (sadašnji naziv), organizaciono samostalna ustanova van Kliničkog centra Srbije.

Na Institutu kojim je rukovodio organizovao je Dispanzer i patronažnu službu za distrofičare, a kao član uprava Udruženja distrofičara Beograda i Srbije rukovodio je organizovanjem i radom Centra za distrofičare "Novopazarska banja".

Pokrenuo je pitanje postojanja potrebe za otvaranje specijalne ustanove za dijagnostiku i lečenje cerebrovaskularnih bolesti i od dekana Medicinskog fakulteta dobio zadatak za izradu elaborata o organizaciji takve ustanove. Na osnovu toga osnovan je centar za cerebrovaskularne bolesti, koji je u po-

četku imao i odsek za kardiologiju. Nekoliko godina kasnije centar je prerastao u specijalnu bolnicu za cerebrovaskularne bolesti.

Kao član Inicijativnog odbora i Matične komisije učestvovao je u izradi nastavnog plana i rada Defektološkog fakulteta.

Kao član delegacije Ministarstva zdravlja SFRJ održao je u Kuvajtu niz predavanja 1969. godine, posle čega je dobio poziv Emirata da organizuje neurologiju za vreme dvomesečnog boravka u toj zemlji (1971/1972).

Pored stalnog rada u funkciji nastavnika Medicinskog fakulteta u Beogradu bio je i profesor na stomatološkim fakultetima u Beogradu i Nišu, kao i Defektološkom fakultetu u Beogradu. Bio je direktor Klinike za neuropsihijatriju za decu i omladinu, Centra za cerebralnu paralizu, Centra "Novopazarska banja" i Centra za mentalnu higijenu pri Neuroaudiološkom odeljenju.

Na preporuku dekana Instituta za neurologiju u Londonu dobio je poziv od osnivača Američke akademije za neurologiju profesora Bakera da radi na klinici u *Minneapolis*, gde je proveo godinu dana na istraživanjima u oblasti cerebrovaskularnih bolesti i multiple skleroze. Pet godina kasnije (1965), posle nostrifikacije diplome, dobija poziv da na istoj klinici radi kao viziting profesor u nastavi sa lekarima na specijalizaciji.

Od 1981. godine je jedan od trideset počasnih članova Američke akademije za neurologiju. Počasni je član Društva neurologa, psihijata i neurohirurga Bugarske, bio je član redakcionih odbora više medicinskih časopisa i član naučnih odbora Venecijanskog i Jugoistočnoevropskog simpozijuma, naših kongresa i simpozijuma, predsednik Neuropsihijatrijske sekcije SLD u dva maha. Osnovao je Sekciju za neuropsihijatriju za decu i omladinu SLD, i bio njen prvi predsednik; bio je osnivač i prvi predsednik Saveza društava za neuropsihijatriju za decu i omladinu SFRJ. Doživotni je i počasni predsednik Društva za pomoć osobama ometenim u psihofizičkom razvoju i Društva distrofičara Srbije. Organizovao je Prvi kongres za neuropsihijatriju razvojnog doba SFRJ u Beogradu 1979. godine i bio predsednik tog kongresa. Bio je redovni član Akademije medicinskih nauka SLD od njenog osnivanja, ali je po sopstvenom zahtevu istupio iz njenog članstva. Redovni je član naučnog društva Srbije od 1977. godine. Dobitnik je Sedmojulske nagrade za 1980. godinu.

Rukovodio je u više naučnoistraživačkih projekata: "Epidemiologija mentalne retardacije u Beogradu i Srbiji", "Etiopatogeneza cerebralne paralize", "Mijastenija u dece", "Multipla skleroza u dece", "Mogućnosti zapošljavanja distrofičara", "Habilitacija mentalno retardiranih", "Porodica i dete sa epilepsijom, cerebrovaskularnim poremećajima, multiplom sklerozom dece i odraslih, mijastenijom i mišićnim distrofijama", "Problemi neuropsihijatrijske i socijalne zaštite dece i omladine u subakutnom leukoencefalitisu".

Prof. Borivoje Radojičić je daleko najplodniji pisac udžbeničke literature iz oblasti neurologije, a reklo bi se pisac najkvalitetnijih udžbenika među nastavnicima Medicinskog fakulteta uopšte. Decenijama se kao nastavnik posvetio stvaranju medicinske literature za redovnu i poslediplomsku nastavu iz oblasti neurologije za lekare i stomatologe. Sigurno pune 4 decenije svi lekari i stomatolozi, neuropsihijatri i neurolozi srpskog jezičkog područja svoja znanja iz neurologije stekli su, stiču i znavljaju iz udžbenika prof. Radojičića. Tome je najviše doprinela *Klinička neurologija*, čije je prvo izdanje izašlo 1962., bio je to prvi udžbenik iz ove oblasti na svim fakultetima na teritoriji Jugoslavije, a poslednje petnaesto, pod naslovom *Opšta i specijalna klinička neurologija* 2003. godine. Ova Opšta i specijalna klinička neurologija može se smatrati novim udžbenikom jer su u njoj bitno izmenjena, osavremenjena i dopunjena poglavlja dečije neurologije, klasifikacija i etiopatogeneza nekih miopatija (kanalo-

patije), data je najsavremenija terapija parkinsonizma, osavremenjeno je i izmenjeno poglavlje o epilepsiji, kao i etiopatogeneza, klinička slika i terapija vaskularnih poremećaja CNS-a i konačno uneti su podaci o lokaciji gena za većinu naslednih neuroloških bolesti. Posebno u ovom udžbeniku prof. Radojičić je osavremenio i izmenio terminologiju kod većine entiteta neuroloških bolesti. Udžbenici "Neurologija za stomatologe" i "Psihopatologija", svaka sa po 4 izdanja, bili su namenjeni studentima stomatologije.

Kapitalno delo, decenijama neprevaziđeni udžbenik na Medicinskom fakultetu u Beogradu po koncepciji i sadržaju ("pravi srpski Gajton") jesu *Bolesti nervnog sistema*, namenjeno lekarima na specijalizaciji i specijalistima neurologije i srodnih disciplina na oko 1.200 strana, imala je 4 izdanja (prvo 1985.). Ovaj udžbenik prof. Radojičića po koncepciji nadmašuje takve savremene svetske priručnike date na preko 50.000 strana. Neponovljivom veštinom stvaraoca udžbeničke literature u udžbeniku *Bolesti nervnog sistema* prikaz gradiva nije strogo podredio rasporedu po samo jednom principu ili shemi, te materija podeljena u 24 glave i 6 delova imponuje potpunom celinom u odnosu na pojedine poremećaje, sindrome i obolenja baš onako kako ih bolesnici doživljavaju i iznose, a lekari dorazumevaju i dijagnostikuju.

Prof. Borivoje Radojičić je izuzetni poznavalac neurologije kao nauke, a profesionalni rad je vezao na kliničko specifikovanje, razvijanje i izdvajanje dečije neurologije. Ostaće, sigurno je, upamćen kao pravi gorostas u neurologiji Srbije za sva vremena o čemu najbolje svedoče sopstvene reči: "Sa neurologijom sam se upoznao u studentskim danima posredstvom divne knjige, prvog jugoslovenskog udžbenika neurologije 'Živčane bolesti' Iva Glavana. To delo i 'Kompendium' i 'Lehrbuch der neurologie' Roberta Binga odredili su moju budućnost jer su neurologiju prikazali kao medicinsku disciplinu čija veština kliničke dijagnostike ima zanimljivost matematičkog načina mišljenja i rešavanja problema, uz stalno korišćenje znanja anatomije, fiziologije i drugih fundamentalnih nauka, znatno više od ma koje druge grane medicine."

Udžbenik *Urgentna neurologija* (2003), koja obrađuje hitne slučajeve iz te oblasti i njihovu dijagnostiku i lečenje, posvećena je studentima i lekarima.

Profesor dr DUŠKO VRANJEŠEVIĆ

Direktor od 1985. do 1999. godine

Prof. dr DUŠKO VRANJEŠEVIĆ

Rođen je 23. novembra 1932. god. u Beogradu, gde je završio osnovnu školu i gimnaziju. Upi-sao se na Medicinski fakultet u Sarajevu 1952. godine. Od druge godine studira na Medicinskom fakultetu u Beogradu, gde je u roku diplomirao sa srednjom ocenom 9,03. Tri godine je uzastopno nagrađivan kao jedan od najboljih studenata. Bio je demonstrator na histologiji do diplomiranja. Po odsluženju vojnog roka u Novom Sadu i Somboru završio je staž u Beogradu i odmah otišao u Šavnik gde je dobio svoje prvo radno mesto. Godine 1962. vratio se u Beograd i zaposlio u Dispanzeru za lečenje alkoholičara, odakle je krenuo na specijalizaciju neuropsihijatrije 1963. g. Završio ju je sa odličnim uspehom 1966. godine, a 1968. primljen je na Neuropsihijatrijsku kliniku, gde je radio u ambulanti i u raznim odeljenjima, da bi iste godine prešao na Dečije odeljenje Klinike. Prelaskom na Dečije odeljenje sve se više orijentiše u pravcu dečije neuropsi-

hijatrije, posebno neurologije. Poslediplomske studije završava uspešno polaganjem usmenog ispita i odbranom magistarskog rada *Intrakranijalni tumori u dece* 1971. godine. Nastavlja izučavanje tumora CNS-a dece i 1975. godine postaje doktor medicinskih nauka odbranom rada *Neurološke i psihijatrijske manifestacije supratentorijskih tumora mozga u dece*.

U više navrata je bio na stručnom usavršavanju u inostranstvu pošto je dečija neurologija u našoj zemlji bila veoma nerazvijena, kao što je i danas u mnogim zemljama Evrope. Počinje usavršavanje u *National Hospital for Nervous Disease, Queens Square* (London) četvoromesečnim poslediplomskim kursom iz neurologije, koji je uspešno završio (1978). Koristi svaki slobodni trenutak da posećuje i čuvenu bolnicu za decu *Great Ormond street Hospital*, gde učestvuje na seminarima iz dečije neurologije. Kasnije (1985) radi kod čuvenog prof. Paula Casaera u Leuvenu (Belgija). U Danskoj boravi 1989., u Kopenhagenu je kod prof. Hans Loua (Kenedijev Institut), kod prof. *Melchiora (Rigs Hospital)*, a u Ostendeu kod prof. Hansena. Iste godine u Švedskoj, u *Göteborgu* posećuje prof. *Hagberga*. Posle toga nakratko posećuje neke bolnice u SAD i Kanadi.

Asistent za predmet Neuropsihijatrija na Medicinskom fakultetu postaje 1971. godine, docent 1977., vanredni profesor 1982., a redovni profesor 1988. godine.

Godine 1972. postaje načelnik Odeljenja Klinike za dečiju neuropsihijatriju. Od 1985. godine do odlaska u penziju kao direktor Klinike rukovodi ovom jedinstvenom ustanovom u našoj zemlji.

Dr Vranješević se intenzivno bavio različitim problemima dečije neurologije i psihijatrije. Posebno interesovanje je posvetio problemu psihoorganskog sindroma u razvojnom dobu, tumorima mozga, multiploj sklerozi, subakutnom sklerozirajućem leukoencefalitisu, poliradikuloneuritisu, dismorfničkim i neurokutanim poremećajima.

Kako se intenzivno bavio problemom tumora mozga, veoma blisko je sarađivao sa Neurohirurškom, Ortopedskom i Dečijom klinikom u Beogradu i njihov je stalni konsultant preko 25 godina, što je doprinelo prepoznavanju različitih, retkih poremećaja. Pored intrakranijalnih tumora dece (napisao je i knjigu koja je bila prva u nas i na Balkanu), naročito je istraživao problem subakutnog sklerozirajućeg leukoencefalitisa u nas, bio član međunarodne grupe za istraživanje i lečenje ove bolesti, koje danas nastavljaju njegovi saradnici. Istraživao je i poliradikuloneuritise dece i prikupio jednu od najvećih serija ove bolesti u Evropi. Prvi je dijagnostikovao neuroboreliozu u dečijem dobu, multiplu sklerozu dece, Retov sindrom, Kinsburnovu encefalopatiju, Fišerov sindrom i brojna neurokutana oboljenja. U ispitivanju neurokutanih oboljenja bio je pionir u našoj zemlji, što je posle 29 godina istraživanja rezultiralo knjigom *Neurokutana oboljenja*, koja predstavlja drugu takvu knjigu na svetu.

Prvi je u našoj zemlji ukazao na probleme tetoviranja i kockanja sa neuropsihijatrijskog aspekta, psihološko-psihijatrijske aspekte pulmonalne tuberkuloze, kao i na problem tzv. sindroma zlostavljanog deteta. Osim stručnog rada o tom problemu, u više navrata je pokušavao da privuče pažnju (predavanja, članci u novinama, emisije na televiziji) stručnjaka i javnosti na sada veoma aktuelan problem zlostavljanja dece koji se u to vreme potpuno zanemarivao.

Naučna aktivnost dr Duška Vranješevića je učinila da je stekao izuzetnu reputaciju stručnjaka, posebno za probleme dečije neurologije, kako u našoj zemlji, tako i u inostranstvu. Pozivan je u mnoge centre u zemlji i inostranstvu (Poljska, Rusija, Italija, Norveška, Ukrajina, Japan, SAD i dr.) da drži predavanja, u kojima je koristio svoje veliko kliničko iskustvo i bogatu medicinsku dokumentaciju (preko 1.500 slika i dijapozitiva bolesnika, odnosno različitih medicinskih nalaza).

Svojim radovima je učestvovao na brojnim nacionalnim i svetskim skupovima, prikazujući svoje rezultate. Publikovao je preko 200 stručnih naučnih radova.

Objavio je 5 knjiga, od kojih je četiri Veće za poslediplomsku nastavu proglasilo za udžbenike za poslediplomsko usavršavanje. Napisao je poglavlje u *Jugoslavenskoj medicinskoj enciklopediji* i poglavlja u još četiri monografije.

U svom magistarskom radu *Intrakranijalni tumori u dece*, a kasnije i u doktorskoj tezi *Neurološke i psihijatrijske manifestacije supratentorijalnih tumora mozga u dece* razradio je i opisao sve najvažnije osobenosti tumora mozga kod dece, diferencijalno-dijagnostičke mogućnosti, probleme kliničke dijagnoze, nova dijagnostička sredstva i njihove specifičnosti kod dece, kao i različite psihičke i emocionalne poremećaje izazvane tumorima, često kao prve, a ponekad i jedine manifestacije.

Posebnu pažnju tokom trideset godina posvetio je neurokutanim poremećajima, ukazujući na njihov značaj i mogućnost dosta jednostavnog dijagnostikovanja ukoliko se poznaju njihove osobenosti, bez korišćenja ozbiljnih invazivnih dijagnostičkih sredstava, uz uštedu materijalnih sredstava, posebno ističući veliki značaj za terapiju, odnosno prevenciju i genetsko savetovanje ovih poremećaja.

Sudelovao je u brojnim projektima, a bio rukovodilac više projekata (spisak u prilogu), od kojih su neki bili internacionalni. Internacionalni projekat o rehabilitaciji povreda mozga dece (sa *Burden Neurological Institut*, Bristol) ukazao je na značaj rane rehabilitacije povredene dece, a dobijeni rezultati doneli su saradniku projekta dr Aleksandri Đukić nagradu SOUZA za mlade dečije neurologe u SAD pre nekoliko godina. Projekat o subakutnom sklerozirajućem panencefalitisu ostvaren je u sarađnji sa Institutom za neurologiju u Varšavi (prof. Kuljčicki).

Dr Vranješević je poznat kao izuzetan pedagog. Njegova predavanja su dobro dokumentovana, uvek sa novijim naučnim podacima, interesantna i puna slika i dijapozitiva, često ilustrovana i prika-

zom odgovarajućih slučajeva. Dosada je od studenata dobio više zahvalnica iako važi za nastavnika koji ima stroge kriterijume ocenjivanja. Pored redovne nastave studentima medicine, predavao je kraće vreme i studentima defektologije i stomatologije dok nisu dobili svoje nastavnike. Predavao je 7 godina neurofiziologiju studentima psihologije Filozofskog fakulteta u Beogradu.

Učestvovao je u poslediplomskoj nastavi za specijalizante i poslediplomce neurologije, dečije neurologije i neuropsihologije, kao i drugih medicinskih disciplina (onkologije, pedijatrije, opšte medicine i dr.).

Bio je član ispitnih komisija za poslediplomce iz neurologije i neuropsihologije, a predsednik komisije za polaganje specijalističkih ispita iz neurologije, neuropsihijatrije, dečije neurologije i dečije psihijatrije.

Šef je Katedre za poslediplomske studije Medicinskog fakulteta (tri mandata), član Nastavnog i Naučno-nastavnog veća i Veća za poslediplomsku nastavu.

Skoro 25 godina je radio na razvoju dečije neurologije u našoj zemlji. U početku sa prof. B. Radojičićem, a kasnije se sam izborio da se u našoj zemlji kao prvoj na Balkanu uvede primarna specijalizacija iz dečije neurologije i dečije psihijatrije kao potpuno zasebne specijalizacije (od 1993), što ni neke ekonomski razvijenije zemlje još uvek nemaju.

Jedan je od inicijatora za osnivanje Jugoslovenskog udruženja za dečiju neuropsihijatriju, sekretar, pa potpredsednik toga udruženja u bivšoj Jugoslaviji, a kasnije bio i predsednik Udruženja dečijih neurologa i psihijatara Jugoslavije.

Aktivno je učestvovao u kreiranju programa svih do sada održanih kongresa ovog udruženja.

Prvi i doskora jedini član svetskog udruženja dečijih neurologa SFRJ i SRJ. Stalni je član Japanskog udruženja dečijih neurologa.

Član je Svetske federacije za mentalno zdravlje.

Aktivan je u udruženjima distrofičara, mentalno retardiranih osoba, kao i autističnih i onih sa Retovim sindromom. Osnivač je i prvi predsednik Udruženja za tuberoznu sklerozu Srbije.

Za doprinos razvoju neurologije 1988. godine nagrađen je plaketom Udruženja neurologa Jugoslavije. Godine 1994. dobio je povelju SLD kao znak priznanja za dugogodišnji rad i zasluge na unapređenju zdravstvene službe.

Dosada je objavio 5 knjiga i napisao 5 poglavlja u monografijama.

Objavljene knjige:

1. Vranješević D.: *Tumori mozga u dece. Dijagnoza i diferencijalna dijagnoza*. Naučna knjiga, Beograd 1988, II izdanje.
2. Vranješević D.: *Diferencijalna dijagnoza u neurologiji*. Dečije novine, Gornji Milanovac 1995, II izdanje 1996, III dopunjeno i prerađeno izdanje 2004.
3. Vranješević D., Đukić A.: *Neurološka zrelost. Mlađi školski uzrast*. Delo, Ljubljana, 1989.
4. Vranješević D., Karaklić D.: *Neurokutana oboljenja*. Medicinski fakultet u Beogradu, 1998.
5. Vranješević D., Marjanović B.: *Pedijatrijska neurologija*. Acta Medica Pediatrica, br. 1, april 1997. IP BOOK MARSO.

Poglavlja u monografijama:

1. Vranješević D.: *Novine u dijagnostici i lečenju multiple skleroze*. Jugoslovenska medicinska enciklopedija, II dopunjeno izdanje, 1987.

2. Vranješević D: Jednostrane slabosti tela (hemiplegije) u razvojnem periodu, u: *Hemiplegije. Jednostrane slabosti tela u razvojnem periodu*. Ured. A. Savić. Beograd, 1998, 10–14.
3. Vranješević D: Sindrom mlitavog deteta ("Floppy infant syndrom"), u: *Floppy Child. Sindrom mlitavog deteta i odojčeta*. Ured. A. Savić. Beograd, 1998, 11-16.
4. Vranješević D: Od zanemarivanja i lišavanja do zlostavljanja i nasilja. Dete ometeno u razvoju. Ured. A. Savić 1998, 108-117.
5. Vranješević D: *Cerebralna paraliza. Razmere problema*. Ured. A. Savić Beograd, 1998, 108-117.
6. Karadaklić Đ: Dermatovenerologija. Poglavlje o neurokutanim poremećajima. Vojno sanitetski zavod 2000.

Predavanja u inostranstvu:

- Vranješević D.: Institut za neurologiju, Varšava, 1990: *Naša iskustva u lečenju SSPE interferonom*, po pozivu prof. Jiržija Kuljčickog;
- Vranješević D.: Università degli studi di Roma "TOR VERGATA" Cattedra di Neuropsichiatria infantile, Roma Italy, 6. okt 1995.: *Multiple sclerosis in children*, po pozivu prof. P. Curatola;
- Vranješević D.: Institut za dečiju neuropsihijatriju, Sijena, 1991.: *Retov sindrom u Jugoslaviji*, po pozivu prof. M. Zapella;
- Vranješević D: U Northwestern University (6. okt. 1997.) *Neurocutaneous disorders*;
- Vranješević D: Pediatric Neurology Conference-Children s Memorial Hospital (9. okt 1997.) *Neurocutaneous Disorders*;
- Vranješević D: Rush University (8. okt. 1997.) Practical issues of epilepsy management in Belgrade;
- Vranješević D: University of Chicago, Pediatric neurology Seminar (9. okt. 1997.) *Familial and early onset multiple sclerosis*;
- Vranješević D. Children s Memorial Hospital (10. okt. 1997.) The impact of the War in Bosnia on an Academic Pediatric Neurology and Psychiatry Institute;
- Vranješević D.: Donetck (Ukrajina), 1997. i 1998.: Predavanja: O Retovom sindromu, O neurokutanim oboljenjima i O sociomedicinskim aspektima rehabilitacije dece sa neurološkim poremećajima u Jugoslaviji, po pozivu prof. Evtušenka u okviru seminara o edukaciji dečijih neurologa istočne Evrope.

Prof. dr Duško Vranješević je učestvovao u sledećim projektima:

- Rano otkrivanje razvojnih neuropsiholoških disfunkcija u zdrave školske dece i njihovo lečenje.
- Rana dijagnoza subakutnog sklerozirajućeg panencefalitisa (SSPE) i efekti lečenja interferonom (1897–1990).
- Epidemiologija neuro-mišićnih oboljenja i procena funkcionalnog stanja kardiorespiracionog sistema, njegov značaj za programiranje i rehabilitaciju.
- Mogućnosti rane dijagnoze multiple skleroze u dece određivanjem dugolančanih masnih kiselina, prostaglandina i njihovih prekursora u krvi i likvoru.
- Rasprostranjenost pojave zlostavljanja dece od strane njihovih roditelja — sindrom zlostavljanog deteta (1983).

Profesor dr MILUTIN M. NENADOVIĆ

Direktor od 1999. do 2001. godine

Prof. dr MILUTIN M. NENADOVIĆ

mik Bogomir B. Mršulja (komentor), direktor Instituta za biohemiju i šef Katedre za biohemiju Medicinskog fakulteta u Beogradu i prof. dr Dimitrije Milovanović, direktor Instituta za Psihijatriju i šef Katedre za psihijatriju Medicinskog fakulteta u Beogradu.

Najzaslužniji za njegov naučni i stručni razvoj su učitelji i mentori: akademik Bogomir B. Mršulja, prof. dr Dimitrije Milovanović, akademik Jovan Rašković, prof. dr Josif Vesel i prof. dr Borivoje Radojičić. Nesporno je da je prof. dr Milutin M. Nenadović danas jedan od respektivnih poznavalaca savremene neuronauke u našoj zemlji. Posebno je to dokazao u oblasti cerebrovaskularnih oboljenja, u oblasti adikcija, te psihijatrije i medicinske etike.

Tokom specijalističkog staža kao specijalista do 1986. godine rukovodio je Odeljenjem urgentne psihijatrije na tadašnjoj Neuropsihijatrijskoj klinici Medicinskog fakulteta u Kragujevcu. Od 1986. do 1993. godine radio je u Bolnici za cerebrovaskularne bolesti "Sveti Sava" u Beogradu, rukovodio odeljenjima kao načelnik, organizovao Centar za naučnoistraživački rad pri Bolnici, vodio ga i bio generalni sekretar, upravljao Bolnicom kao predsednik Radničkog saveta. U tom periodu je anticipirao da će cerebrovaskularne bolesti biti naročito frekventne u dolazećem XXI veku.

Od 1993. do 1996. godine bio direktor Zavoda za bolesti zavisnosti u Beogradu, jedinstvene i referentne zdravstvene ustanove u Srbiji za narkomaniju i alkoholizam. Bilo je to izuzetno teško vreme socijalnih neprilika: vreme građanskog rata i sukobljenih političkih interesa. Ipak, Nenadović izuzetnom pokretačkom snagom i veštinom pravi reformatorske poteze na stručnom i naučnom nivou tretmana adikcija u okviru medicine. Unapredio je dotadašnje i utemeljio savremene fundamentalne doktrinarne principe u lečenju zavisnika od droga i alkohola u SR Jugoslaviji. Tretman zavisnika od droga postavio je na isključivo medicinskoj doktrini, uz multidisciplinarno angažovanje socioloških pristupa i angažovanu podršku odgovornih brojnih institucija zajednice. Angažovao je u Zavodu za bolesti za-

visnosti deset najistaknutijih nastavnika medicinskih fakulteta kompetentnih za oblast tretmana zavisnika u radni odnos sa trećinom radnog vremena. Organizovao je 4 kongresa za vreme svog direktorskog mandata na kojima je učestvovalo oko 500 učesnika, vodećih stručnjaka iz zemlje, ali i iz sveta (SAD, Japan, Francuska, Rusija, Austrija, Grčka, Rumunija, Mađarska, Bugarska itd.), uprkos tadašnjim sankcijama Međunarodne zajednice prema SRJ. Prihvaćeni na naučnim skupovima, doktrinarni stavovi i danas su osnova sveobuhvatne zdravstvene zaštite i tretmana zavisnika od droga i alkohola ne samo u našoj zemlji. Podigao je stručni i naučni nivo časopisa "Alkoholizam", čiji je bio glavni i odgovorni urednik.

Nenadović je bio treći direktor u istoriji Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu u Beogradu u periodu od 1999. do 2001. godine. Tokom svog kratkog direktorskog mandata pokazao je izuzetnu veštinu i sposobnosti u vođenju ove jedinstvene neuropsihijatrijske institucije u našoj zemlji. Nastavio je i unapređivao njenu stručnu, a posebno naučnoistraživačku delatnost. Uspeo je da dovede nekoliko mladih, ambicioznih i perspektivnih lekara i uklopi ih u segmente rada Klinike. Doprineo je osavremenjavanju organizacije i dečije neurologije i dečije psihijatrije pod krovom Klinike, ostvario saradnju sa drugim zdravstvenim naučnim i edukativnim institucijama u Beogradu i Srbiji. Ustanovio je u tom periodu interkliničko-dijagnostičke konfrontacije u amfiteatru Klinike jednom nedeljno, stručno im predsedavajući. Održao je sa samo njemu svojstvenom veštinom materijalni status zaposlenih i Klinike, značajno viši nego u drugim ustanovama u okviru KC Srbije. Omogućio je materijalnom i stručnom podrškom odlaske i učešće lekara Klinike u velikom broju na stručne i naučne skupove u zemlji i inostranstvu.

Treba podsetiti da je u zenitu stručnog i organizacionog domašaja kao direktor Zavoda za bolesti zavisnosti "brutalno napadnut i uklonjen sa zabranom rada u Srbiji 1996. godine" (odlazi na Kosovo na Neuropsihijatrijsku kliniku Kliničko-bolničkog centra Priština), etiketiran kao srpski nacionalista od strane JUL-a. Skoro isto je doživeo i 2001. godine na funkciji direktora Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, grubo napadnut i sklonjen od jurišnika tadašnjeg DOS-a, samo tada paradoksalno etiketiran JUL-ovcem, te ponovo odlazi prognan na Kosovo gde i sada radi.

U nastavno zvanje docent na predmetima Psihijatrija i Medicinska etika biran je 1997. na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Prištini, vanredni profesor je postao 2000. godine, a u zvanje redovnog profesora izabran je 2005. godine.

Predavač je Neuropsihijatrije na Stomatološkom fakultetu Univerziteta u Prištini sa sedištem u Kosovskoj Mitrovici i predavač Medicinske etike na Stomatološkom fakultetu Istočno Sarajevo u Foči. Angažovan je na poslediplomskoj nastavi Fakulteta organizacionih nauka u Beogradu i u zvanju je viziting profesora Medicinskog fakulteta u Kragujevcu. Bio je predavač na Filozofskom Fakultetu Univerziteta u Prištini, osek psihologija na predmetu Opšta psihopatologija.

Republički sudski veštak je od 1996. godine za oblast psihijatrije i neuropsihijatrije.

Učestvovao je u više naučno-istraživačkih projekata u svojstvu nosioca istraživanja ili istraživača.

Bio je glavni i odgovorni urednik stručnog časopisa za bolesti zavisnosti i kognitivne poremećaje "Alkoholizam" 1992–1997. godine.

U redakcionom odboru (*Consulting editors*) časopisa za kliničku psihijatriju, psihologiju i granične discipline "Engrami" je od 1995. godine.

Aktivan je u radu više sekcija SLD-a i više puta je bio član Predsedništva Psihijatrijske sekcije i Sekcije za bolesti zavisnosti.

Član je IFT.

Recenzent je više udžbenika i monografija.

Bio je mentor više magistarskih i doktorskih disertacija i predsednik i član Komisije za odbranu magisterijuma i doktorata, član je i Komisije za polaganje specijalističkog ispita iz psihijatrije.

Publikovao je 203 rada kao autor ili koautor. Rezultate svojih istraživanja i radove saopštavao je na preko 35 domaćih kongresa i simpozijuma i na oko 25 evropskih i svetskih/međunarodnih stručnih i naučnih skupova. Više puta je predsedavao sesijama na navedenim skupovima.

Organizovao je i realizovao je sledeće naučne skupove u našoj zemlji:

- *Simpozijum iz neurobiologije* 1989. godine u Beogradu. Publikovao je i monografiju pod istim nazivom sa radovima učesnika *in extenso*.
- *Simpozijum Biološke osnove terapije cerebrovaskularne bolesti* 1992. godine u Beogradu.
- *Simpozijum Neurobiologija kognitivnih poremećaja* 1993. godine u Beogradu.
- *Simpozijum Religija i duševni život čoveka*, održan 6. i 7. juna 1994. godine u SKC-u u Beogradu.
- *Prvi naučni skup Jugoslavije o alkoholizmu i narkomaniji* 1994. godine u Somboru. Štampao je i uredio zbornik radova i sažetaka sa ovog naučnog skupa.
- *Kongres Jugoslavije i Konferenciju balkanskih zemalja o narkomaniji i alkoholizmu* 1995. godine u Beogradu. Štampao je i uredio zbornik radova i sažetaka sa ovog naučnog skupa.
- *Simpozijum Jugoslavije o narkomaniji i alkoholizmu* 1996. godine u Velikoj Plani. Štampao je i uredio zbornik radova i sažetaka sa ovog naučnog skupa.

Autor je poglavlja u 7 monografija, i to:

1. *Bolesti zavisnosti*, prim. dr Damjan Savić, saradnici prof. dr Borislav Đukanović, prim. dr Milutin Nenadović, izdavač Crveni krst Novi Sad, poglavlje "Lečenje alkoholizma", 1991. Novi Sad;
2. *Biološke osnove terapije cerebrovaskularne bolesti*, Medicinski fakultet Beograd, 1992. godine, str. 74-90;
3. *Neurobiologija kognitivnih poremećaja*, Medicinski fakultet Beograd, 1993. godine;
4. *Religija i duševni život čoveka*, Zavod za bolesti zavisnosti, Beograd, Partenon 1995;
5. *Odabrana poglavlja iz psihijatrije*, urednici prof. dr Dimitrije Milovanović, prof. dr Slavica Đukić-Dejanović, Žeks, Beograd - Kragujevac, 2000. "Pervazivni razvojni poremećaji" str. 38 - 80;
6. *Psihijatrija odabrana poglavlja II*, urednici prof. dr Milutin M. Nenadović i prof. dr Dimitrije P. Milovanović, Čigoja, Beograd, 2001, "Psihijatrija morala i moralnosti" str. 9-64;
7. *Čijte Srbi! Čuvajte se sebe*, urednik prof. dr Milutin M. Nenadović, SPIK, Bigraf, Beograd 2004, uredio je originalni Rajsov tekst i autorizovao uvod i pogovor.

Napisao je i sledeća 3 udžbenika sa odlukom Nastavno-naučnog veća Medicinskog fakulteta Beograd i Priština da se prihvataju kao osnovna udžbenička literatura:

1. *Narkomanije i alkoholizam*, izdavač Medicinski fakultet Univerziteta u Beogradu, Beograd 1995.
2. *Medicinska etika*, izdavač Univerzitet u Prištini, Medicinski fakultet, Napredak iz Aranđelovca, Beograd 2002.
3. *Propedevtika psihijatrije, psihijatrijske dijagnostike i terapije*, izdavač Univerzitet u Prištini – Medicinski fakultet, Bigraf, Beograd 2004.

Profesor dr SLOBODANKA M. TODOROVIĆ

Direktor od 2001.

Prof. dr SLOBODANKA M. TODOROVIĆ

Redovni profesor dr Slobodanka Todorović rođena je 9. oktobra 1944. godine u Beogradu, gde je sa odličnim uspehom završila osnovnu i srednju školu (gimnaziju), kao i srednju muzičku školu "Stanković", odsek klavir. Godine 1969. diplomirala je na Medicinskom fakultetu u Beogradu. Februara 1970. godine zaposlila se kao klinički lekar na Neuropsihijatrijskoj klinici Medicinskog fakulteta u Beogradu, gde je 1972. godine, posle položenog stručnog ispita, započela i specijalizaciju iz neuropsihijatrije. Godine 1975. je sa odličnim uspehom položila specijalistički ispit i opredelila se da radi na Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu u Beogradu, gde je ostala tokom cele svoje profesionalne karijere. Jula 1993. godine postala je načelnik Službe za neurologiju, a oktobra 2001. godine i direktor, što je i sada. Od 1979. do 1981. godine bila je asistent za neurologiju na Defektološkom fakultetu u

Beogradu, sve do izbora za asistenta na predmetu Neuropsihijatrija na Medicinskom fakultetu u Beogradu 7. X 1981. godine. Prvi put je reizabrana za asistenta 19. XI 1984., a drugi put 7. XII 1988. godine. U zvanje docenta Medicinskog fakulteta izabrana je 25. VII 1989. godine, a reizabrana 22. VI 1994. godine. U zvanje vanrednog profesora Medicinskog fakulteta - predmet Neurologija izabrana je 8. XI 1994. godine. U zvanje redovnog profesora Medicinskog fakulteta u Beogradu izabrana je 4. X 2000. godine. Šef je Katedre za posle diplomsku nastavu (neurologija) od 2002. godine. Specijalistički ispit iz neuropsihijatrije položila je juna 1975. godine sa odličnim uspehom. Usmeni doktorski ispit pred petočlanom komisijom položila je 20. VII 1978. godine. Doktorsku disertaciju *Spinalne mišićne atrofije detinjstva i adolescencije: biohemijska, elektrofiziološka, genetska i klinička ispitivanja* odbranila je decembra 1980. godine na Medicinskom fakultetu u Beogradu.

Stručno se usavršavala u inostranstvu u nekoliko navrata, i to: iz opšte neurologije, dečije neurologije, a naročito u oblasti neuro-mišićnih oboljenja: od oktobra 1976. do maja 1977. godine u jednom od najpoznatijih svetskih centara za neuro-mišićne bolesti u *Newcastle upon Tyne*, Engleska, kod *Lorda od Detchanta John N. Waltona* i profesora *W. G. Bradleya*. Tokom toga perioda obučavana je u svim dijagnostičkim procedurama koje se koriste kod neuro-mišićnih oboljenja: elektrofiziologiji, histopatologiji, histohemiji, biohemiji i klinici. Od maja do jula 1977. godine boravila je u *Institute for Neurology – Queen Square* u Londonu, gde je imala prilike da radi sa čuvenim svetskim neurolozima i da još više usavrši znanja iz elektrofiziologije i histohemije. Marta 1990. godine kao visiting scientist je boravila u *National Institute of Neuroscience (NCNP)* u Tokiju, Japan, gde je savladala DNK tehnologiju i detekciju distrofina u mišićnim membranama (imunofluorescencija, ABC metoda i Western blot).

Značajni doprinosi:

Osnivanje Dispanzera za neuro-mišićne bolesti Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, gde je razvila: patronažnu službu (do sankcija), neke od dijagnostičkih metoda koje se pri-

menjuju kod neuro-mišićnih bolesti, genetsko savetovalište za obolele od neuro-mišićnih bolesti, epidemiološko praćenje neuro-mišićnih oboljenja na teritoriji Srbije; organizovala je osnivanje udruženja distrofičara u Republici, do sankcija klimatska lečenja za ovu grupu bolesnika i terensku fizioterapijsku službu za njih; razvila je živu saradnju sa ortopedima svih beogradskih ortopedskih ustanova, dajući svoj doprinos neurološkom razmatranju prevashodno ortopedskih bolesnika i radu na elektrofiziologiji perifernih nerava; razvila je uspešnu saradnju i sa neonatolozima i tokom dve decenije bila konsultant za probleme neurološke prirode kod neonatusa na Institutu za ginekologiju i akušerstvo, a povremeno i na Dečijoj klinici – Odsek za neonatologiju; uložila je i ulaže mnogo truda u korišćenje bazičnih rezultata molekularne genetike u neurologiji, posebno kod neuro-mišićnih oboljenja. Kroz bogatu saradnju najpre sa Centrom za genetski inženjering, a kasnije i Centrom za primenu i razvoj PCR (Biološki fakultet), Molekularno-genetskom laboratorijom Instituta za majku i dete i stručnjacima za genetiku Instituta za biologiju Medicinskog fakulteta, ostvarila je vrhunske domete u dijagnostici, prenatalnoj dijagnostici, molekularno-epidemiološkim studijama i primarnoj prevenciji neuro-mišićnih oboljenja u zemlji; ostvarila je plodnu saradnju sa više svetskih centara i kao aktivni član međunarodnih timova, sa njima objavila rezultate zajedničkih istraživanja, i to: vodećim svetskim centrom za molekularnu genetiku i biohemiju Univerziteta u Pitsburgu, SAD (radovi iz bolesti jonskih kanala); genetskom laboratorijom u *Newcastle/Tyne*, Engleska; japanskim istraživačima (prof *H. Sugita* i saradnici) iz NCNP – Tokio;

2003. i 2004. godine bila je organizator Seminara Molekularna genetika u dečijoj neurologiji i psihijatriji pri Centru za kontinuiranu edukaciju Medicinskog fakulteta u Beogradu. Oba seminara bila su praćena i publikacijama čiji je bila urednik, a koje predstavljaju jedinstveno štivo neurogenetike u edukaciji dečijih neurologa, dečijih psihijatara, neurologa, psihijatara, molekularnih genetičara, specijalizanata iz neurologije i psihijatrije i studenata četvrte godine medicine koji slušaju ova dva predmeta. Od 2002. godine pokreće seriju simpozijuma neurologije i psihijatrije razvojnog doba, koji se održavaju jednom godišnje (do sada je organizovala 3 takva simpozijuma). Ove naučno-stručne manifestacije uvek su imale i goste iz inostranstva i okupljaju sve veći broj stručnjaka koji se bave decom i omladinom sa neurološkim i psihijatrijskim problemima. Svaki od simpozijuma bio je praćen i recenziranim Zbornikom radova, čiji sadržaj je značajno obogatio domaću literaturu iz oblasti dečije neurologije i psihijatrije.

Prof. dr Slobodanka M. Todorović objavila je 240 bibliografskih jedinica. Najveći broj radova je posvećen neuro-mišićnim oboljenjima. Među njima po vrednosti ističu se radovi objavljeni poslednjih nekoliko godina, a koji se odnose na genetske aspekte ovih bolesti.

Dr Todorović se prezentuje kao aktivni učesnik međunarodnih projekata najviših svetskih dometa u molekularnoj genetici. Zahvaljujući svom ogromnom iskustvu kliničara koji je imao prilike da se sretne sa hiljadama obolelih od neuro-mišićnih bolesti, svom odličnom poznavanju svih bazičnih disciplina (elektrofiziologije, histohemije, biohemije, fiziologije itd.) ovih oboljenja, pedantnim studijama svakog pojedinačnog bolesnika i svih relevantnih članova njihovih porodica, doktorka Todorović je postala nezaobilazni stožer svih saradnika koji se sa bilo kog aspekta bave "distrofijama". Njena kartoteka neuromišićnih bolesnika, stvarana tri decenije, postala je baza za dalja molekularno-genetička istraživanja i dragoceni materijal iz koga ne samo ona već i generacije mladih istraživača crpu materijal i inspiraciju za dalji naučno-istraživački rad. Manji broj radova dr S. Todorović posvećen je brojnim problemima iz oblasti razvojne neurologije, kao i problemima zajedničkim neurologiji i ortopediji. Dr. S. Todorović je učestvovala kao prvi saradnik u tri, a kao nosilac projekta u dva projekta Republičke zajednice nauke. Bila je u nekoliko navrata predavač po pozivu (kao gost *Gaetano Conte* akade-

mije Medicinskog fakulteta u Napulju nekoliko puta, kao gost *Deutsche Gesellschaft für Humangenetik* /Nemačka/ itd.). Profesorka Todorović pored redovne nastave na Medicinskom fakultetu u Beogradu godinama predaje i studentima medicine u Kragujevcu. Tri decenije veoma aktivno sarađuje sa svim savezima udruženja distrofičara: republičkim, regionalnim i beogradskim, a član je Kraljevskog udruženja lekara Engleske (*The Royal Society of Medicine*) od 1991. godine, i to na predlog *Lorda J. N. Waltona*.

Dobijena priznanja i povelje:

- Priznanje za doprinos u radu i razvoju organizacije distrofičara Srbije 1978. g.;
- Povelja Međunarodne godine invalida Ujedinjenih nacija 1981. godine;
- Povelja sa zlatnim pečatom Udruženja distrofičara regiona Šumadije i Pomoravlja 1985. godine;
- Povelja povodom 10 godina postojanja i organizovanog rada Saveza distrofičara Jugoslavije za poseban doprinos u radu i ostvarivanju ciljeva i zadataka Saveza distrofičara Srbije prilikom proslave 20 godina od osnivanja, 1990. godine;
- Plaketa Srpskog lekarskog društva u znak priznanja za dugogodišnji uspešan rad i postignute rezultate u SLD 1994. godine;
- Jubilarna nagrada Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu (povodom jubileja Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu) u znak zahvalnosti za stalnost u radu i doprinos razvoju Klinike, decembar 1994. godine;
- Povelja SLD-a – Podružnica Kragujevac za doprinos razvoju neurološke misli (povodom 35-godišnjice Neurološke službe KBC "Kragujevac") godine 1995.;
- Zahvalnica Zdravstvenog centra Čuprija – Neuropsihijatrijska služba za doprinos razvoju neuropsihijatrijske službe, oktobar 1995. godine;
- Zlatna plaketa Saveza udruženja distrofičara Srbije povodom 30 godina organizovanog rada, 1998. godine;
- Zlatna plaketa Udruženja distrofičara Beograda povodom 25 godina organizovanog rada, 1998. godine.

ZASLUŽENO U ISTORIJSKOM PAMĆENJU KLINIKE ZA NEUROLOGIJU I PSIHIJATRIJU ZA DECU I OMLADINU MEDICINSKOG FAKULTETA U BEOGRADU

Profesor dr STOJADIN B. KRSTIĆ

Prof. dr STOJADIN B. KRSTIĆ

Rođen je u Štipu, 5. jula 1927. godine, od majke domaćice i oca oficira, učesnika oslobodilačkih ratova 1912/18. godine. Do juna 1941. g. živio u Skoplju, a zatim sa porodicom izbegao u Užice. Juna 1947. g. završio je VIII razred gimnazije, a septembra upisao Medicinski fakultet u Beogradu. Bio je stipendista Ministarstva zdravlja Srbije. Diplomirao je septembra 1953. g. Zaposlio se novembra 1953. g. kao lekar-pripravnik na Histološkom institutu Medicinskog fakulteta, a 1954/55. godine bio asistent Medicinskog fakulteta za predmet Histologija sa embriologijom. Tokom 1953/54. g. završio obavezni lekarski staž na klinikama i institutima Medicinskog fakulteta. Specijalizaciju iz neuropsihijatrije obavljao je na Neuropsihijatrijskoj klinici od jula 1955. g. do marta 1959. g. kada je položio specijalistički ispit sa odličnim uspehom.

Od 1959. do 1963. radio je u Poliklinici "Boris Kidrić" (sadašnji DZ "Savski venac"), a zatim na Neuropsihijatrijskoj klinici u Beogradu. U toku rada izabran je za primarijusa i zamenika načelnika "C" odeljenja klinike. U periodu 1963–72. godine ass. dr. Dimitrije Milovanović i dr. S. Krstić osnovali su honorarnu neuropsihijatrijsku službu u opštim bolnicama u Kruševcu i Paraćinu. Takođe je honorarno radio Opštoj bolnici u Loznici i u Gradskoj bolnici "Zvezdara" (sadašnjem Kliničkom centru "Zvezdara"). Na Neuropsihijatrijskoj klinici, na Klinici za živčane i duševne bolesti VMA (prof. dr D. Đorđević) i na Institutu za neurofiziologiju u Ljubljani (prof. dr M. Dimitrijević) supspecijalizirao je elektromiografiju. Godine 1978. prešao je sa Neurološke klinike na Kliniku za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu na radno mesto šefa službe za neuro-mišićne bolesti. Iste godine je izabran za vanrednog profesora za predmet Neurologija na Defektološkom fakultetu u Beogradu. Decembra 1982. izabran je za redovnog profesora. Zbog narušenog zdravlja napustio je aktivnu službu i penzionisan juna 1988. godine.

Tokom stručnog rada bavio se praktično svim oblastima neuropsihijatrije. Poslednje dve decenije posvetio je bolesnicima od neuro-mišićnih bolesti i bolesti perifernog nervnog sistema. Učestvovao je u periodu 1969–1975. g. u naučnoistraživačkim projektima *Neuropatske mišićne atrofije i invalidnost* i *Klinička, endokrinološka i genetska korelacija Miotonične distrofije i neuropatija tipa peronealne mišićne atrofije*. Juna 1975. g. odbranio je doktorsku disertaciju *Nova zapažanja o evoluciji pareza i atrofije u amyotrophiae neuralis progressivae* opisujući jedan novi klinički oblik bolesti.

Pedagoški rad započeo je još kao student – kao demonstrator iz histologije (tri školske godine) i nastavio kao lekar-pripravnik i asistent na Histološkom institutu Medicinskog fakulteta. U periodu 1965–72. godine obavljao je praktičnu i teoretsku nastavu iz neurologije za studente Stomatološkog fakulteta u Beogradu. U daljem radu mu je aktivnost usmerena na edukaciju lekara na specijalizaciji iz neuropsihijatrije i neurologije, kao i lekara iz drugih medicinskih oblasti (internista, pedijatarata, fizijatara i lekara opšte prakse) i na studente Defektološkog fakulteta. Edukovao je iz elektromioneurografije neurologe, fizijatre i neuropsihijatre sa teritorija bivših jugoslovenskih republika i Srbije i Crne Gore. Bio je član komisija za usmenu odbranu magistarskih i doktorskih teza na Medicinskom fakultetu i za izbor nastavnog osoblja na Defektološkom fakultetu.

Objavio je 143 stručna i naučna rada iz oblasti cerebrovaskularnih bolesti, zapaljenskih oboljenja centralnog i perifernog nervnog sistema, neurooftalmološke patologije, kao metaboličkih i neuro-mišićnih bolesti dece i odraslih.

SADAŠNJI NOSIOCI ISTRAŽIVAČKOG, EDUKATIVNOG I STRUČNOG RADA KLINIKE ZA NEUROLOGIJU I PSIHIJATRIJU ZA DECU I OMLADINU U BEOGRADU

Profesor dr ANETA LAKIĆ Načelnik dečije psihijatrije

Prof. dr ANETA LAKIĆ

Rođena je 7.8.1952. u Skoplju. Osnovnu školu i gimnaziju je završila u Beogradu (dobitnik Vu-kove diplome). Medicinski fakultet u Beogradu upi-sala je školske 1970/71. a diplomirala 1975. U toku studija dobila je pohvalnice za postignut odličan uspeh u učenju, kao i Zlatnu plaketu u znak prizna-nja za postignute rezultate u učenju tokom studija i konačan odličan uspeh. Godine 1978. stupila je u stalni radni odnos na NPK u Beogradu, OOUR za neuropsihijatriju za decu i omladinu, sada Klinika za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, gde se i sada nalazi. Od 1989. je načelnik Službe za psi-hijatriju na Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu.

Petog aprila 1989. izabrana je za asistenta na Medicinskom fakultetu u Beogradu za predmet Neu-ropsihijatrija, 30.1.1996. za docenta na Medicin-skom fakultetu za predmet Psihijatrija (prvi nasta-vnik psihijatrije koji se bavio prevashodno psihija-

trijom razvojnog doba). U zvanje vanrednog profesora za predmet Psihijatrija na Medicinskom fa-kultetu u Beogradu izabrana je 04.10.2000.

Specijalistički ispit iz neuropsihijatrije položila je 25.6.1981. sa odličnom ocenom. Magistarski rad *Neki imunološki aspekti SSPE* odbranila je 3.6.1980. sa odličnom ocenom. Doktorsku disertaciju *Uticaj neuroleptika na kretanje prolaktina u pacijenata obolelih od shizofrenije* odbranila je 3.6.1986. Rad uže specijalizacije iz sudske psihijatrije *Drugostepeno veštačenje dodele dece na dalju brigu i staranje u / po razvodu braka* odbranila je 1.12.1994.

Godine 1990. kao stipendista Republičke zajednice nauke SR Srbije bila je na stručnom usa-vršavanju kod prof. dr *Micchelle Zappella* na *Riparto della neuropsychiatria infantile* u Sijeni (Italija).

Prof. dr Aneta Lakić publikovala je preko 100 bibliografskih jedinica u domaćim i internacionalnim periodičnim publikacijama, monografijama. Stručno-naučno interesovanje (izraženo publikovanim radovima) usmereno je na:

- a) oblast socijalne psihijatrije u razvojnom dobu (fenomeni traume i PTSP, sindromi zanemarivanja i zlostavljanja dece),
- b) razmatranje i istraživanje mehanizama i fenomena u oblasti tzv. organske psihijatrije razvojnog doba, sa posebnim interesovanjem za spektar autističnog poremećaja,
- c) oblast forenzičke psihijatrije u razvojnom dobu.

Učešće u izradi udžbenika je značajan deo pedagoške aktivnosti: poglavlja u udžbenicima za nastavnike srednjih škola, studente Medicinskog i Defektološkog fakulteta. (Poglavljje "Poremećeni odnosi u porodici i njihov uticaj na partnerske odnose" u priručniku za nastavnike Vaspitanje mladih za humane odnose među ljudima i planiranje porodice, Ministarstva za prosvetu i Ministarstva za brigu o porodici Republike Srbije, IP "Službeni glasnik", Beograd 1999.; poglavljje "Biološke osnove autizma" u udžbeniku Defektološkog fakulteta Autizam danas, urednici S. Bojanin, J. Piachoud, N. Glumbić, Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, Beograd 2001.; poglavljja "Dečija psihijatrija" i "Poremećaji ishrane" u udžbeniku Psihijatrija za studente Medicinskog fakulteta u Beogradu.)

Koautor je udžbenika (Golubović G. Z., Lakić A., Ilić B.) *Osnovi forenzičke psihologije i psihopatologije* za studente psihologije Filozofskog fakulteta u Kosovskoj Mitrovici, Bor 2002.

Učestvovala je na brojnim nacionalnim i internacionalnim stručnim i naučnim skupovima (simpozijumima, kongresima). Predavač po pozivu bila je na edukativnim seminarima Instituta za majku i dete (Pedijatrija danas) 1991. i 1998., Psihijatrijske klinike KBC "Dr Dragiša Mišović" 1997. (Adolescencija – revolucija i evolucija), na Seminaru iz socijalne psihijatrije sa međunarodnim učešćem u organizaciji Ministarstva za nauku i tehnologiju Republike Srbije, Instituta za mentalno zdravlje, UNICEF-a i RADDA BARNEN 1997. i Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, 2002., 2003. i 2004. (Simpozijum razvojne neurologije i psihijatrije, Simpozijum razvojne neurologije i psihijatrije, Simpozijum neurologije i psihijatrije razvojnog doba).

Naučnoistraživački rad prof. Anete Lakić odvijao se kroz učešće u projektima (nacionalnim i međunarodnim) u svojstvu nosioca istraživanja ili istraživača.

1. Nosilac istraživanja Republičke zajednice SR Srbije za 1988. i 1989. za projekat *Retikularna formacija moždanog stabla kod čoveka*.
2. Istraživač u projektu Psihosocijalne reakcije i poremećaji kod dece i mladih u izbeglištvu (1991, 1992).
3. Istraživač u projektu Socijalnopsihijatrijska, klinička i neuropsihološka istraživanja psihijatrijskih poremećaja u detinjstvu i adolescenciji, Ministarstvo za nauku i tehnologiju Republike Srbije 13 T 25/3 (1995–2000).
4. Istraživač u projektu *Zanemarivanje i zlostavljanje dece*, Institut za mentalno zdravlje Beograd i ADMIRA (Holandija).
5. Istraživač u projektu *Stavovi profesionalaca u odnosu na probleme zanemarivanja i zlostavljanja dece u Jugoslaviji*, Društvo za brigu o porodici, Mental Health Alliance – New York 1999.
6. Istraživač u projektu Senzibilizacija, edukacija i trening profesionalaca koji rade na problemu zanemarivanja i zlostavljanja dece u Jugoslaviji, Društvo za brigu o porodici, Mental Health Alliance, New York 1998–2000.

7. Istraživač u projektu *Zaštita prava zlostavljane i zanemarivane dece* – edukacija socijalnih radnika za timski rad, Institut za mentalno zdravlje, UNICEF, 1999.
 8. Istraživač u projektu *Ispitivanje efekata restriktivne dijeta u kazein-gluten senzitivnih osoba sa autizmom*, Centar za smeštaj i dnevni boravak dece i omladine ometene u razvoju u Beogradu, 2000–2002.
- Elaborat o osnivanju i strukturi Centra za dnevni boravak autistične dece i omladine (Beograd 1989, 1990).

Pedagoški rad:

- Izvođenje redovne nastave (praktična i teorijska) za studente IV godine Medicinskog fakulteta u Beogradu i Prištini.
- Izvođenje teorijskog i praktičnog dela nastave iz oblasti dečije i adolescentne psihijatrije u okviru posleddiplomske nastave na Medicinskom fakultetu (magisterijum psihoterapije, uža specijalizacija iz oblasti mentalne higijene i psihijatrije razvojnog doba).
- Predavač na brojnim edukativnim seminarima Instituta za mentalno zdravlje (Mentalna higijena, Zaštita duševnog zdravlja dece i omladine u ratnim i posleratnim okolnostima) za lekare pedijatre, neuropsihijatre, psihologe.
- Mentor diplomskih radova studenata medicine, radova uže specijalizacije, magistarskih teza.
- Član komisija za odbranu doktorskih disertacija.
- Član komisija za polaganje specijalističkog ispita specijalizacije iz dečije psihijatrije.
- Izrada nastavnog programa i plana za predmet dečija neuropsihijatrija za srednjoškolske obrazovne centre medicinske struke (pedijatrijski smer).
- Izrada nastavnog programa i plana za užu specijalizaciju iz dečije psihijatrije.
- Izrada nastavnog programa i plana za specijalizaciju iz dečije psihijatrije.
- Sekretar katedre za posleddiplomsku nastavu (Katedra za psihijatriju).
- Svakako najznačajniji doprinos u ovoj oblasti je pionirski rad na uvođenju specijalizacije iz dečije psihijatrije kao posebne zdravstvene specijalizacije i omogućavanje da ona zaživi na našim prostorima (pravljenje planova, izvođenje praktične i teorijske nastave, kontinuirano osavremenjavanje nastave).

Prof. dr Aneta Lakić je:

- Sekretar Sekcije za dečiju neuropsihijatriju SLD.
- Predsednik Sekcije za dečiju neuropsihijatriju SLD (2 mandata).
- Član Stručnog saveta Centra za autizam.
- Predsednik Komisije za razvrstavanje dece višestruko ometene u razvoju.
- Sudski veštak.
- Član Nacionalne ekspertske grupe, podgrupe za mentalni razvoj i zdravlje mladih i podgrupe za zaštitu od zanemarivanja i zlostavljanja, Ministarstva zdravlja Republike Srbije (2003).

Profesor dr TOMISLAV STOJANOVIĆ

Prof. dr TOMISLAV STOJANOVIĆ

Rođen je 1954. god. u Beogradu, gde je završio osnovnu školu, gimnaziju i Medicinski fakultet (1980. god.) sa prosečnom ocenom 8,90. Jednogođišnji lekarski staž obavio je na Medicinskom fakultetu u Beogradu 1981. god. kada je položio i stručni ispit za lekare. Vojni rok u trajanju od 12 meseci završio je 1982. god.

Na Medicinskom fakultetu u Beogradu zaposlio se 1982. god. u zvanju asistenta-pripravnika. Godine 1985. izabran je za asistenta, 1991. god. za docenta, 1996. god. za vanrednog, a 2002. god. za redovnog profesora za predmet Biohemija.

Poslediplomske studije završio je na Centru za multidisciplinarne studije, smer neurobiologija. Magistarsku tezu pod naslovom *Na, K-ATPaza i ishemični edem mozga: Biohemijski i farmakološki aspekti* odbranio je 1983. god. Doktorsku disertaciju pod naslovom *Delovanje litijuma i drugih monovalentnih i divalentnih katjona na aktivnost ade-*

nilat ciklaze u sinaptičkom regionu kore velikog mozga pacova odbranio je 1988. god. Zdravstvenu specijalizaciju iz medicinske biohemije završio je 1987. god.

U okviru stručnog usavršavanja boravio je 1983. godine na Institutu za eksperimentalnu medicinu Akademije nauka Mađarske, gde je izučavao mikrodisekcionu ("punch") tehniku mozga pacova. U toku 1985. i 1986. godine boravio je u Laboratoriji za neurofarmakologiju Instituta za farmakologiju Univerziteta u Kopenhagenu (Danska) gde je uradio eksperimentalni deo svoje doktorske disertacije. Godine 1988. učestvovao je na dvomesečnom Sedmom internacionalnom kursu posvećenom molekularnim aspektima toksikologije teških metala u organizaciji SZO, ILO i vlade Kraljevine Holandije, a u saradnji sa Institutom za medicinu rada i radiološku zaštitu Kliničkog centra Srbije. U periodu 1988–1990. boravio je na Odeljenju za laboratorijsku medicinu Univerzitetske bolnice "John Dempsey" Konektikat Univerziteta u Framingtonu (država Konektikat, SAD), gde je obavio postdoktorske studije iz kliničke biohemije, terapijskog određivanja lekova i kliničke toksikologije.

U toku studija medicine bio je od 1975. god. do 1980. god. demonstrator za predmete Hemija u medicini i Biohemija. Za svoje stručne i naučne radove nagrađen je Oktobarskom nagradom grada Beograda za 1977. godinu. Stručni časopis Medicinskog fakulteta u Beogradu "Medicinski podmladak" dodelio mu je pohvale za 1977. i 1978. godinu i Nagradu za 1979. godinu za najbolje stručne i naučne radove studenata medicine u tim godinama. U periodu 1991–1993. godine bio je direktor Odeljenja za laboratorijsku medicinu Zavoda za bolesti zavisnosti u Beogradu. U periodu 1993–1996. godine bio je osnivač i načelnik laboratorijske službe Instituta za kardiovaskularne bolesti – Dedinje u Beogradu.

U periodu 1996–2001. godine bio je načelnik laboratorije za kliničku biohemiju i hematologiju Zavoda za bolesti pluća i zaštitu od tuberkuloze u Beogradu. Od 2001. godine je rukovodilac Neuro-

biohemijske laboratorije na Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu u Beogradu. Funkciju sekretara Katedre za biohemiju Medicinskog fakulteta u Beogradu obavljao je u periodu 1984–1988. godine, a funkciju sekretara Katedre za specijalizovanu nastavu iz kliničke biohemije u periodu 1990–1994. god. U periodu 1994–1995. godine bio je vršilac dužnosti šefa Katedre za specijalizovanu nastavu iz kliničke biohemije. Godine 2001. postavljen je za šefa Katedre za poslediplomsku nastavu iz kliničke biohemije na Medicinskom fakultetu u Beogradu. Bio je predsednik Inicijativnog odbora za osnivanje i uvođenje zdravstvene specijalizacije iz kliničke biohemije na Medicinskom fakultetu u Beogradu 1989. godine. Ubrzo posle toga, i drugi medicinski fakulteti u Srbiji su započeli ovu specijalizaciju. Učestvovao je 1990. god. u osnivanju Sekcije za kliničku biohemiju Srpskog lekarskog društva i to kao Predsednik inicijativnog odbora. Godine 1991. bio je predsednik Inicijativnog odbora za osnivanje poslediplomskih magistarskih studija iz kliničke biohemije na Medicinskom fakultetu u Beogradu. U toku 1995. god. bio je predsednik Inicijativnog odbora za otvaranje Odseka viših medicinsko-laboratorijskih tehničara pri Višoj medicinskoj školi u Beogradu. Za ove aktivnosti Savez zdravstvenih radnika Jugoslavije dodelio mu je povelje za 1995. i 1996. godinu. Godine 2002. Srednja medicinska škola u Beogradu dodelila mu je Zahvalnicu za učešće u reformisanju nastave za laboratorijske tehničare. Objavio oko 200 stručnih i naučnih radova u domaćim i internacionalnim časopisima, u monografijama, knjigama i udžbenicima i učestvovao na brojnim domaćim i međunarodnim kongresima. U svojim naučnim radovima prof. dr Tomislav Stojanović bavio se izučavanjem biohemijskih parametara i promena u toku ishemije mozga. Naročita pažnja je bila usmerena na promene u aktivnosti pojedinih enzimskih sistema sinaptičkih membrana različitih delova mozga. Takođe, bavio se izučavanjem promene aktivnosti enzimskih sistema sinaptičkih membrana mozga pri delovanju jona litijuma i drugih monovalentnih i divalentnih katjona. Poslednjih godina naučno interesovanje prof. dr Tomislava Stojanovića usmereno je ka izučavanju kliničko-biohemijskih parametara pri različitim neurološkim i psihijatrijskim oboljenjima. Član je brojnih domaćih i međunarodnih stručnih udruženja i asocijacija.

Docent dr NEBOJŠA JOVIĆ

Načelnik

Doc. dr NEBOJŠA JOVIĆ

mbra 1986. godine.

Dana 23. novembra 1996. god. odbranio je doktorsku disertaciju pod nazivom *Prospektivna studija kognitivnog funkcionisanja dece i adolescenata sa epilepsijom*.

U okviru spiska od 418 bibliografskih jedinica, dr N. Jović je objavio 122 rukopisa u celini u domaćim i inostranim stručnim i naučnim časopisima.

Radovi su citirani u velikom broju domaćih i međunarodnih stručnih publikacija.

Najveći broj publikacija se odnosi na teme iz oblasti epileptologije razvojnog doba, dečije neurologije, razvojne neuropsihologije, neurofarmakologije i kliničke neurofiziologije.

Dr N. Jović je napisao monografiju *Neuropsihologija epilepsija razvojnog doba* (Grafomarket, Beograd, 2000. 315. str. ID 87747084). Urednik je dve knjige: *Odabrane teme iz epileptologije 1 i 2*, u izdanju Saveza Liga za borbu protiv epilepsije Jugoslavije (Grafomarket, Beograd, 445. str. ISBN 86-83665-01-1).

Godine 1989. završio je obuku iz kliničke elektroencefalografije.

Učestvovao je u radu 5 nacionalnih stručnih projekata i 4 međunarodne studije (MRC *Multicentre Study of Early Epilepsy and Single Seizures* (1996–2002), koordinator D. Chadwick, SSPE – *Multicentre Study on Interferon Treatment* (1998–2000), koordinator G. Gascon, EURAP (*European Registry of Antiepileptic Drugs and Pregnancy*) (2000–), ILAE, D. Bettino, *European Study on West syndrome* (2003–), ILAE).

Dr N. Jović je nacionalni koordinator međunarodne studije o lečenju Vestovog sindroma.

Dr Nebojša Jović je rođen 26. avgusta 1959. godine u Leskovcu. Osnovnu školu i gimnaziju završio je sa priznanjem "Vuk Karadžić".

Godine 1978. upisao je Medicinski fakultet Univerziteta u Beogradu.

Diplomirao je 1983. god. sa prosečnom ocenom 10. Tokom studija je bio više puta nagrađivan za uspehe u učenju. Godine 1983. ga je Srpsko lekarsko društvo proglasilo za najboljeg diplomiranog studenta na medicinskim fakultetima u Srbiji.

Obavezni lekarski staž je obavio na Medicinskom fakultetu u Beogradu.

Dr Jović je 25. juna 1992. god. položio specijalistički ispit iz neuropsihijatrije s odličnim uspehom.

Magistarsku tezu pod nazivom *Neuropsihološke osobenosti dece sa žarišnom epilepsijom, normalne inteligencije* odbranio je sa odličnim 16. nove-

Dana 22.11.2003. promovisan je u predavača Evropske epileptološke akademije (EUREPA) kao prvi epileptolog u našoj zemlji koji je dobio međunarodno priznanje ovog ranga.

Organizacija stručnih skupova: predsedavao organizacionim odborom nekoliko stručnih skupova epileptologa: među kojima su najznačajniji:

16. jugoslovenski simpozijum o epilepsiji sa međunarodnim učešćem (Beograd, 1–3. novembar 2001.) i 2. kongres epileptologa SCG (Beograd, 28–31.10.2004.).

U svojstvu organizacionog sekretara učestvovao je u organizaciji više domaćih i međunarodnih skupova: 1. jugoslovenski kongres o epileptologiji (Zlatibor, 28. maj – 1. jun 2000.),

1, 2. i 3. simpozijum razvojne neurologije i psihijatrije (Beograd, 2002., 2003., 2004.), 35th *Int. Danube Symposium for Neurological Sciences and Continuing Education* (Belgrade, September 11–14, 2003.). Novembra 2003. dr N. Jovića je EUREPA (*Euroepen Epilepsy Academy*) priznala za epileptologa Evropske epileptološke akademije.

U svojstvu predsednika Saveza Liga za borbu protiv epilepsije Jugoslavije, dr N. Jović je organizovao ciklus epileptoloških škola, počev od novembra 2003.

Govori francuski i engleski i služi se ruskim jezikom.

Za asistenta-pripravnika za predmet Neuropsihijatrija izabran je 11.12.1989. g.

Dana 2.7.1992. imenovan je u zvanje asistenta za predmet Neurologija, nastavna baza Klinika za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu u Beogradu. Za asistenta je reizabran 5.11.1996. god.

Dana 2.12.1997. izabran je u zvanje docenta za predmet Neurologija. Ponovo je izabran u isto zvanje 2003. godine.

Pod mentorskom supervizijom dr N. Jovića je veliki broj studenata bio uključen u izradu stručnih radova. Šest studentskih stručnih radova je nagrađeno na međunarodnim studentskim skupovima.

Mentor je ili komentor više radova iz uže specijalizacije, magistarskih radova i doktorskih teza iz oblasti neurologije, dečije neurologije, neuropsihologije i kliničke neurofiziologije sa epileptologijom (Medicinski, Defektološki i Stomatološki fakultet Univerziteta u Beogradu).

Od 1989. godine uključen je u dodiplomsku nastavu na predmetu Neurologija, a kasnije i Urgentna medicina. Od 1997. god. dr N. Jović je uključen u posrediplomsku nastavu u okviru specijalizacija iz neurologije, dečije neurologije, medicinske defektologije, uže specijalizacije iz epileptologije sa kliničkom neurofiziologijom i magistarskih studija iz neurologije i neuropsihologije.

Član je ispitinih komisija iz dečije neurologije, neurologije, medicinske defektologije, epileptologije sa kliničkom neurofiziologijom i neuropsihologije.

Od 1995. dr Jović rukovodi 6-mesečnim kursom edukacije iz kliničke elektroencefalografije, koji su do sada uspešno završila 24 lekara neuropsihijatara, neurologa, dečijih neurologa, pedijatara i psihijatara.

- U okviru Sekcije SLD za dečiju neuropsihijatriju dr Jović je bio sekretar Sekcije 1996–1998., a zatim i predsednik Sekcije tokom dva dvogodišnja mandata 1998/99. i 2000/01.
- Član je Jugoslovenskog udruženja za kliničku neurofiziologiju i Sekcije za kliničku neurofiziologiju SLD.
- Godine 1996. izabran je za potpredsednika Udruženja za tuberoznu sklerozu Jugoslavije.

- Oktobra 1998. primljen je u članstvo ISTRY (*International Study Group for Tryptophan Research*).
- Decembra 1999. izabran je za predsednika Lige za borbu protiv epilepsije Srbije.
- Dana 31.5.2000. izabran je za predsednika Saveza Liga za borbu protiv epilepsije Jugoslavije.
- Godine 2001. primljen je u članstvo EUCARE (*European Concerted Action and Research in Epilepsy*).
- Krajem 2001. izabran je za člana Redakcijskog kolegijuma "Apolinem Medicum et Aesculapium", časopisa podružnice SLD u Leskovcu.
- Od 2003. je član Etičkog komiteta Medicinskog fakulteta Univerziteta u Beogradu.

Docent dr VEDRANA MILIĆ-RAŠIĆ

Doc. dr VEDRANA MILIĆ-RAŠIĆ

Profesionalno iskustvo:

- 1984–88.: rad na Odeljenju za dečiju neurologiju i na Odeljenju za dečiju psihijatriju, Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu u Beogradu.
- 1988–90.: rad na Institutu za adultnu neurologiju i na Institutu za adultnu psihijatriju u Beogradu.
- 1990.: rad na Odeljenju za neurologiju Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu u Beogradu, gde je i danas.
- 1990.: rad u Kabinetu za neurofiziologiju (elektroneuromiografija), gde je i danas.
- 2002: Department of Pediatric Neurology, Albert Einstein College of Medicine, Yeshiva University, New York and EMG Laboratory, Columbia Presbyterian Medical Center, Columbia University, New York.

1981.: diplomirala na Medicinskom fakultetu u Beogradu, sa prosečnom ocenom 9,40.

1989.: edukacija iz kliničke neurofiziologije-elektroneuromiografije na Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, na Institutu za neurologiju i na VMA u Beogradu.

1990.: položen specijalistički ispit iz neuropsihijatrije sa odličnom ocenom.

1991.: odbranila magistarski rad iz neuronauka, na Multidisciplinarnim studijama Univerziteta u Beogradu, sa temom *Proгноза Guillain–Barreovog sindroma i njen odnos prema kliničkim, imunskim i neurofiziološkim parametrima iz akutne faze bolesti*.

2001.: odbranila doktorsku disertaciju na Medicinskom fakultetu u Beogradu, sa temom *Klinička, neurofiziološka i genetička studija hereditarne motorne i senzitivne neuropatije tip I*.

- 1994–2001.: asistent na Katedri za neurologiju Medicinskog fakulteta u Beogradu.
- Od 2001.: docent na Katedri za neurologiju Medicinskog fakulteta u Beogradu.

Radovi i publikacije:

- 5 monografija (koautorstvo);
- oko 100 stručnih radova i prikaza.
- Član Srpskog lekarskog društva, predsednik Sekcije za dečiju neurologiju i psihijatriju.
- Član Evropskog konzorcijuma za Charcot–Marie–Toothovu bolest (*European Consortium of Charcot Marie Tooth Disease*).
- Član Američkog udruženja dečijih neurologa (*American Child Neurology Society*).
- Član Evropskog udruženja dečijih neurologa (*European Pediatric Neurology Society*).
- Dobitnik Bernard D'Souza nagrade za 2002. godinu, koju dodeljuje *American Child Neurology Society*.

Asistent mr sci med. dr JASNA JANČIĆ–STEFANOVIĆ

Ass. mr sci med. dr JASNA JANČIĆ–STEFANOVIĆ

člana Organizacionog odbora.

Obavila je obavezan lekarski staž kao stažer Medicinskog fakulteta u Beogradu gde je položila stručni lekarski ispit.

Rođena je u Beogradu 3. januara 1964. godine, gde je završila osnovnu i srednju školu kao nosilac "Vukovih nagrada".

Medicinski fakultet Univerziteta u Beogradu upisala 1982. godine, završila oktobra 1987. godine, među prvih pet studenata u generaciji sa srednjom ocenom 9,78. Tokom studija nijedan ispit nije pala niti poništila i nema ocenu nižu od 9. Bila je demonstrator na Katedri za histologiju i embriologiju i Katedri za patološku anatomiju. Svake godine ju je pohvaljivao Savet Medicinskog fakulteta, a tri godine nagrađivao Univerzitet u Beogradu. Od 1983. godine stipendista je Univerziteta u Beogradu. Od 1986. do kraja studija bila je stipendista Srpske akademije nauka i umetnosti (iz fonda za naučna istraživanja SANU, namenjenog razvoju kadrova iz oblasti prirodnih nauka i matematike). Godine 1986. imenovana je odlukom Saveta Medicinskog fakulteta o osnivanju "International Summer School" za

Poslediplomske studije iz onkologije upisala je 1987. godine i položila usmeni magistarski ispit sa odličnom ocenom 1991. godine. Magistarsku tezu pod nazivom *Kliničke karakteristike i tok tumora mozga u dece* odbranila je decembra 1993. godine na Medicinskom fakultetu u Beogradu (mentor prof. dr Dušan Vranješević).

Od 1988. do 1989. godine stipendista je Republičke fondacije za razvoj naučnog i umetničkog podmlatka, Saveta za prirodne nauke, matematiku i medicinske nauke.

Od 1989. godine zaposlena je u Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu. Specijalizaciju iz neuropsihijatrije otpočela je 1990. godine i sa odličnom ocenom položila specijalistički ispit 1996. godine.

Sekretar je Sekcije za dečiju neuropsihijatriju Srpskog lekarskog društva.

Učestvovala je u projektu Republičke zajednice nauke pod nazivom "Prospektivna studija neurološkog razvoja ugrožene novorođene dece od 0 do 5 godina" iz 1992. godine, čiji je rukovodilac bio prof. dr Duško Vranješević.

Od 2000. godine obavlja poslove rukovodioca kabineta za evocirane potencijale u polikliničkom centru i generalnog sekretara centra za nastavno i naučnoistraživački rad. Od 1998. godine privremeno je u više navrata obavljala poslove načelnika službe za neurologiju, načelnika službe za epileptologiju i kliničku neurofiziologiju i upravnika polikliničkog centra Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, u odsustvu načelnika ovih službi.

Od 1999. godine je mentor specijalističkog staža iz neuropsihijatrije.

Asistent na Katedri za neurologiju Medicinskog fakulteta u Beogradu od 1999. godine, reizabrana 2003. godine. Od 2001. sekretar je Katedre za neurologiju za osnovnu nastavu.

Stručno usavršavanje iz evociranih potencijala obavila je u Neurološkoj klinici Vojnomedicinske akademije u Beogradu, Služba za neurofiziologiju, od 1998. do 1999. godine i u Institutu za otorinolaringologiju i maksilofacijalnu hirurgiju Kliničkog centra Srbije od 2000. do 2001. godine. U okviru daljeg usavršavanja pohađala je edukativne kontinuueme Svetske neurološke federacije, iz oblasti tumora mozga i kičmene moždine, glavobolja, terapije akutnih moždanih udara i urgentne neurologije. Godine 2003. završila je internacionalni kurs kliničke epidemiologije, metodologije kliničkih istraživanja pod rukovodstvom prof. dr Albert Hofmana i pohađala kontinuiranu edukaciju Evropske epileptološke akademije iz oblasti kliničke epileptologije, kao i kurs iz multiple skleroze. Iste godine završila je Internacionalnu epileptološku školu Saveza Liga za borbu protiv epilepsije i internacionalni seminar kontinuirane medicinske edukacije iz oblasti: Kako napisati naučni rad: od ideje do realizacije pod rukovodstvom prof. dr Eugenia Picana.

Predavač je po pozivu na edukativnim seminarima 2001., 2002., 2003. i 2004. godine iz oblasti dečije neurologije. Predavač je na seminaru kontinuirane medicinske edukacije iz neurologije i psihijatrije razvojnog doba na temu "Molekularna genetika u dečijoj neurologiji" 2003. godine, sa predavanjem "Molekularna genetika migrene razvojnog doba". Predavač je na seminaru kontinuirane medicinske edukacije Medicinskog fakulteta Univerziteta u Beogradu – "Molekularna genetika u dečijoj neurologiji i psihijatriji" sa temom "Molekularna genetika Leberove hereditarne optičke neuropatije", 2004. godine.

Aktivno je učestvovala na brojnim kongresima i simpozijumima u zemlji i inostranstvu. Dva puta je nagrađivana za najbolji rad na V kongresu neurologa Jugoslavije 2000. na Zlatiboru i na XVI jugoslovenskom simpozijumu o epilepsiji 2001. godine u Beogradu. Moderator je dve naučne sesije na

Prvom simpozijumu razvojne neurologije i psihijatrije 2002. godine u Beogradu. Član je organizacionog odbora XVII jugoslovenskog kongresa kliničke neurofiziologije sa međunarodnim učešćem 2001. godine i prva tri simpozijuma razvojne neurologije i psihijatrije 2002., 2003. i 2004. godine u Beogradu. Član je komisije mini-simpozijuma u organizaciji Centra za stručni i naučnoistraživački rad studenata Medicinskog fakulteta u Beogradu 2003. godine.

Od 1998. godine član je Lige za borbu protiv epilepsije SR Srbije. Redovni član Jugoslovenskog udruženja za kliničku neurofiziologiju i Internacionalne lige za borbu protiv epilepsije.

Objavila je 87 radova, od kojih 60 u domaćim publikacijama (32 autorska i 28 koautorskih) i 27 u inostranim publikacijama (12 autorskih i 15 koautorskih), uz jedan citiran rad od strane inostranog autora, učestvovala u jednom projektu, 2 poglavlja u knjigama, 7 poglavlja u monografijama, 3 mentorstva za studentske radove i 10 usmenih saopštenja.

Prijavila je doktorsku tezu na Medicinskom fakultetu u Beogradu, pod nazivom: *Leberova hereditarna optička neuropatija: uporedna analiza kliničkih karakteristika, multimodalnih evociranih potencijala i molekularno-genetskih ispitivanja*, pod mentorstvom akademika Vladimira Kostića.

Asistent mr sci med. dr NATAŠA CEROVAC-ĆOSIĆ

Rođena je 24.11.1965. godine u Beogradu.

- 1972–1980: osnovna škola u Beogradu.
- 1980–1984: srednja škola u Beogradu.
- 1984–1990: Medicinski fakultet u Beogradu, srednja ocena tokom studiranja 9,86.
- 1991–1994: poslediplomske studije iz neurologije pri Medicinskom fakultetu u Beogradu; položila sve ispite predviđene programom.
- Decembar 1994: odbranila magistarsku tezu pod naslovom *Osobenosti neurološkog razvoja ugrožene novorođenčadi u prve tri godine života* i stekla zvanje magistra medicinskih nauka.
- Februar 1997: položila specijalistički ispit iz neurologije sa odličnom ocenom.

Ass. mr sci med. dr NATAŠA CEROVAC-ĆOSIĆ

Radno iskustvo:

- 1990–1991.: završila obavezni lekarski staž pri Medicinskom fakultetu u Beogradu i položila stručni ispit za doktora medicine.

Prvom simpozijumu razvojne neurologije i psihijatrije 2002. godine u Beogradu. Član je organizacionog odbora XVII jugoslovenskog kongresa kliničke neurofiziologije sa međunarodnim učešćem 2001. godine i prva tri simpozijuma razvojne neurologije i psihijatrije 2002., 2003. i 2004. godine u Beogradu. Član je komisije mini-simpozijuma u organizaciji Centra za stručni i naučnoistraživački rad studenata Medicinskog fakulteta u Beogradu 2003. godine.

Od 1998. godine član je Lige za borbu protiv epilepsije SR Srbije. Redovni član Jugoslovenskog udruženja za kliničku neurofiziologiju i Internacionalne lige za borbu protiv epilepsije.

Objavila je 87 radova, od kojih 60 u domaćim publikacijama (32 autorska i 28 koautorskih) i 27 u inostranim publikacijama (12 autorskih i 15 koautorskih), uz jedan citiran rad od strane inostranog autora, učestvovala u jednom projektu, 2 poglavlja u knjigama, 7 poglavlja u monografijama, 3 mentorstva za studentske radove i 10 usmenih saopštenja.

Prijavila je doktorsku tezu na Medicinskom fakultetu u Beogradu, pod nazivom: *Leberova hereditarna optička neuropatija: uporedna analiza kliničkih karakteristika, multimodalnih evociranih potencijala i molekularno-genetskih ispitivanja*, pod mentorstvom akademika Vladimira Kostića.

Asistent mr sci med. dr NATAŠA CEROVAC-ĆOSIĆ

Rođena je 24.11.1965. godine u Beogradu.

- 1972–1980: osnovna škola u Beogradu.
- 1980–1984: srednja škola u Beogradu.
- 1984–1990: Medicinski fakultet u Beogradu, srednja ocena tokom studiranja 9,86.
- 1991–1994: poslediplomske studije iz neurologije pri Medicinskom fakultetu u Beogradu; položila sve ispite predviđene programom.
- Decembar 1994: odbranila magistarsku tezu pod naslovom *Osobenosti neurološkog razvoja ugrožene novorođenčadi u prve tri godine života* i stekla zvanje magistra medicinskih nauka.
- Februar 1997: položila specijalistički ispit iz neurologije sa odličnom ocenom.

Ass. mr sci med. dr NATAŠA CEROVAC-ĆOSIĆ

Radno iskustvo:

- 1990–1991.: završila obavezni lekarski staž pri Medicinskom fakultetu u Beogradu i položila stručni ispit za doktora medicine.

- 1991–1992.: započela rad kao klinički lekar u Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, Beograd.
 - Novembar 1992.: primljena u stalni radni odnos kao klinički lekar u Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu.
 - Novembar 1992–1994.: odobrena specijalizacija iz neurologije i započet specijalistički staž u Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, Beograd.
 - 1994–1996.: obavila predviđeni deo specijalističkog staža iz neurologije u Institutu za neurologiju KCS, a za ostale discipline u za to predviđenim ustanovama.
 - Februar 1997.: položila specijalistički ispit iz neurologije sa odličnom ocenom.
 - Februar 1997.: počinje da radi kao lekar specijalista neurologije u Klinici za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu, Beograd, gde radi i danas.
 - April 1999.: izabrana za asistenta za predmet Neurologija na Medicinskom fakultetu u Beogradu.
 - Oktobar 2000.: izabrana za sekretara Katedre za poslediplomsku nastavu na Medicinskom fakultetu — Katedra neurologije.
 - Oktobar 2000.: osnivač i rukovodilac Odseka za neonatalne neurološke poremećaje u okviru Klinike za neurologiju i psihijatriju za decu i omladinu.
 - April 2002.: konsultant neurolog u Odeljenju za novorođenu decu Instituta za ginekologiju i akušerstvo UKC u Beogradu.
- Mart 1995.: pohađala Klinički seminar iz dečije neurologije u organizaciji Instituta Albert Schweitzer u Beogradu.
- Jun 1996.: završila Jugoslovensku školu ultrazvuka u Kragujevcu.
- Decembar 1996.: pohađala Internacionalni seminar iz dečije neurologije koji je organizovala austrijska vlada u Salzburgu.
- Maj–jul 1997.: dva meseca usavršavala se iz neonatalne neurologije u Centru za neonatalnu neurologiju u Hammersmith bolnici u Londonu. U tom periodu pohađala tri edukaciona kursa organizovana u Hammersmith bolnici: iz fetalne medicine, neuro-mišićnih blesti i intenzivne nege novorođenčeta.
- Decembar 1997.: pohađala Internacionalni seminar iz rehabilitacije dece sa neurološkim poremećajima u Donjecku, Ukrajina.
- Jun 2001.: pohađala EUREPA — edukacione kurseve iz epileptologije razvojnog doba u okviru VI internacionalne konferencije dečijih neurologa baltičkih zemalja, V evropskog kongresa o epilepsijama u Madridu, 35. internacionalnog podunavskog simpozijuma u Beogradu i 25. internacionalnog kongresa o epilepsijama u Lisabonu.
- Juli 2003.: Internacionalni kurs o epilepsiji, održan u San Servolu, u Veneciji, pod okriljem Evropske akademije o epilepsijama.

Dr Nataša Cerovac-Ćosić je:

- 1984–1985, 1985–1986, 1986–1987, 1987–1988: dobitnik pohvalnica Medicinskog fakulteta tokom četiri školske godine za postignute uspehe tokom studiranja.
- 1986–1987, 1987–1988, 1988–1989, 1989–1990: stipendista Republičke fondacije za razvoj naučnog i umetničkog podmlatka tokom četiri školske godine.

Učestvovala u izradi preko 50 stručnih radova iz oblasti dečije neurologije, saopštenih na domaćim i stranim stručnim kongresima i seminarima i objavljenim u časopisima.

Aktivno se služi engleskim jezikom.